

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 12

Грудень

1951

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК VIII. ГРУДЕНЬ, 1951 Ч. 12

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокі число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00	4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00	5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50	6. 4" × 2 кол. 8.00
7. 3" × 3 кол. 10.00	

При річних оголошеннях даємо 20% знижки.
Замовляючи, подати тут зазначене число.**OUR LIFE**

VOL. VIII. DECEMBER, 1951 No. 12

Edited by Editorial Board

Monthly publication of the Ukrainian National
Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.00 per year
— \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada
\$2.50 per year, half year \$1.50. Single copy 25c.Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.**ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"****АВСТРАЛІЯ:**I. Pelensky
136 Forest Rd.
Arncliffe N.S.W.**АНГЛІЯ:**I. Witoshynsky
28, Bolton Drive
Eccleshill
Bradford**АРГЕНТИНА:**Союз Українок
24 de Noviembre 438
Buenos Aires**З М І С Т**

Бувша членка: Відповідальність за свою організацію	1	I. Савицька: Казка про горду паву	11
о. С. Мусяйчук: Гимн Союзу Українок	2	Ю. Балко: Ялинка	12
О. Дучимінська: Те, що знаю й пам'ятаю про Наталію Кобринську	2	I. Савицька: Чому медвідь спить у зимі	13
I. Савицька: На Святоюрській горі	4	Н. Костецька: Печиво	13
С. Парфанович: Таня плакала	4	Др. Ол. Піснячевська: Масна шкіра	14
Перший Відділ СУА	5	Різдво вже недалеко... Вишивана подушка	15
Ю. М. Шустакевич: Поштові значки в честь Бетсі Росс	6	Що варити й пекти	16
Л. Б.: Небуденний ювілей	7	World Federation of Ukrainian Women's Organizations	17
Л. Буря: Дитяче дозвілля	8	A. Strykovsky: Outline of Ukr. embroidery	18
Л.: Наша молодь виступає	9	Lona K.: Ukrainian Fashion Hints	18
Л. Ш.: На шляху праці й обов'язку	10	I. Павликовська: Нові завдання	19
Звернення до дітей	11	Союз Українок Австралії розгортає працю	19
		Із праці Виховної Комісії	20
		Різдвяний Базар у Парижі	20
		Вісті з Централі. При громадській роботі	21

На обгортці світлина молодої челистки Зої Полевської, що виступає цього місяця
вперше в Карнегі Гол у Нью Йорку

Відповідальність за свою організацію

(Кілька думок перед річними зборами)

Наближається пора річних загальних зборів. Всюди по Відділах ідуть приготування книг, устійнення речинця. Деякі переводять це ще в грудні, але більшість залишає це на час по святах. Клопочуться здебільшого уряднички, щоб приготували все як слід. А як воно з другими членками?

Організація — це дім, родина, за якою нам тужно, коли ми від неї на час відійдемо. Організація — це вогнище, звідки розходить товариське тепло, привітні погляди, близькість думок і запечення, що ви тут наче дома, між своїми. Членство з новим і більшим заінтересуванням береться до праці для якоїсь справи чи ідеї.

Очевидно, з досвіду знаємо, що так як у родині не все ясно й тепло, не все рожами встелене життя і часом найде журба, недуга або нежданий випадок якогось лиха чи звичайної незгоди, так само в організації зайдуть справи, що затемнюють атмосферу, лиця членок стають збентежені, непривітні. Настає нериносне напруження між членством і застій у праці.

Коли в родині не все гаразд, тоді у першій мірі паде вина на родичів. Коли в організації немає ладу, тоді в першу чергу паде вина на провід. Однак тут є деяка різниця, бо коли в родині немає ладу, то тут входить у гру недозрілість членів

родини, себто дітей, які не все можуть розсуджувати розумно свої поступки і через те постають непорозуміння чи журба. В організації маємо до діла з особами дорослими, повнолітніми, які мають життєвий досвід і — як можна сподіватись — здоровий розсудок. Віримо, що членство Союзу Українок Америки — це свідомі, здорово думаючі жінки і такі саме здорово думаючі члени є відповідальні за успіх або неуспіх в організації. Не можна тоді вини за якусь невдачу або незгоду в організації звалювати виключно на провід, бо всі члени нашої організації є повноправні і заінтересовані у спільних справах. Нам, як членкам Союзу Українок Америки, у першій мірі повинен бути на думці інтерес нашої організації, поширення доброї опінії про своє членство і повага до працюючої для організації членки.

Всяку роботу, яку починаємо, чи намічуємо, ми повинні мати на увазі, чи вона йде по лінії СВА. Лінія СВА ведеться уже більше як чверть століття. Вона є пряма, не схибляє на боки і ми, як членки СВА, повинні цієї лінії держатись, її пильнувати, поширювати і боронити. За якінебудь схиблення ми всі нарівні відповідальні. Пам'ятаймо, що досвід створив у людині віру у власні сили. „Колись ми були малі і рачкували

поміж великими. Мамина рука була нам самотнім рятунком. Вкінці, крок за кроком, ми здобували життєвий досвід і переконались, що „людина є така велика, як велика душа у неї“ (не знаю автора того афоризму). Коли б ми хоч трохи старались міряти світ такою мірою, ми знайшли б більше людей, на яких могли б оперти успіх нашої організації.

В нашій організації теж є великодушні членки, що працюють з посвятою і самовідреченням. Респектують права других членок і дорожать організацією. На таких членок треба звертати увагу і їх шанувати та підтримувати у праці, бо добра, вірна членка — це маєток для організації.

Треба вважати, щоб посторонні люди, які не мають нічого спільного з нашою організацією, не підсували нам своїх інтересів та не використовували нашої довголітньої праці на свої особисті чи якісь партійні справи. Треба все мати на увазі, що СВА має вироблений престиж і повагу в громадянства. Голос СВА може вже заважати в багатьох справах і це бачуть посторонні люди. Вони стагаються використати це для себе, а коли це не вдається — її розбити.

Тому треба пам'ятати, що за свою організацію ми всі відповідаємо.

Бувши членка Екзекутиви.

BEST WISHES OF
MERRY CHRISTMAS AND HAPPY NEW YEAR

to Ukrainian Junior League Members, our Friends and Readers of OUR LIFE,

The Executive Board of
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Гимн Союзу Українок Америки

Гей, сестри, в гору очі і духа піднесім,
Стрічати кращу долю ми разом всі ідім,
Вже сходить ясне сонце для України дочок,
Нас кличе всіх до праці Союз Українок.

Нас кличе дух героїв, що впали в боротьбі,
То ж годі нам бездільно гаїти час в журбі,
З прапором синьо-жовтим, вперед ідім крок в крок,
А гаслом всіх нас буде Союз Українок.

Не бракне в нас відваги, не страшний ворог нам,
Ми прагнем щастя й долі унукам і синам,
Ми йдем на рідну ниву, а праця нам вінок,
Бо нас усіх єднає Союз Українок.

Слова : **С. Мусійчука**

Музика : **Михайла Гайворонського**

Оксана Дучимінська

Те що знаю й пам'ятаю про Наталію Кобринську

(Докінчення)

Мешканці міста поволі освоїлися не тільки з поняттям війни, але навіть із частими боями вблизи нього. Навіть Габриєля перестала тим перейматися й причепурила хату. Свояк Кобринської, пізніше відомий маляр Іван Іванець, а тоді ще молоденький Усусус, дослівно в часі відпочинку поміж боями за місто, безжурно прибігав до тети поласувати. Прийшлося й Кобринській миритися з несамоовитою дійсністю. Вона вже оказувала менше тривоги, а навіть взялася за перо. Із того часу походить цикль її воєнних новель.

Постання Української Держави було, очевидно, найглибшим потрясенням для неї. З одного боку вимріяне, але неймовірно стало дійсністю, а з другого ситуація не була надійна. І знов Кобринська томилася у своїй самоті. Її сподівання, а теж і побоювання сягали далше як других, які ще не усвідомляли собі величини подій. Зв'язку з українськими осередками вона тоді не мала. А Кобринську якраз так дуже цікавив увесь державно-творчий процес. Імена людей, що виринали в проводі їй були здебільшого добре знайомі — з листу-

вання чи особисто. Які були їх плани й можливості, все це до глибини непокоїло Кобринську, яка ніколи не думала категоріями маленької Галичини. Її очі все виглядали вістей із Києва.

У той час я знов мешкала кілька місяців у її хаті, цим разом із батьком, що був командантом міста. Вечорами, коли він був тільки дома, Кобринська все заходила на довгі розмови. Ділилася споминами розмов із своїми друзями, розмов, що колись були тільки утопією, а тепер почали реалізуватися.

Найцікавіші новини привозила моя мати, що була делегатом до Нац. Ради в Станиславові від нашого повіту. Була дуже рідко; бо сесії та подорожі були безконечні. Але зате привозила вісті з Києва та інших земель України. Правда, вони були доривочні, часто противорічні, але приносили стільки хвилюючих надій! Кобринська розпитувала, розважувала й обговорювала кожну вісточку. Жила ними, а радше згоряла в переживаннях.

Вечорами в Народньому Домі збирались пані для підготовки перевязочного матеріалу. Тут приходили також вістки

від тих, що їздили як відпоручниці Черв. Хреста на фронт. На столах лежали кусники старого домашнього полотна і їх треба було роздирати на волокна, що давало щось у роді вати. З тонкого полотна вирізували довгі пасма на перевязки. Все це вимагало багато часу й мольної праці, до якої добровільно голосилися всі, хто міг, включно з дітьми. Хворі, дрижачі пальці Кобринської небагато могли допомогти, але вона з'являлася часто, надаючи своєю присутністю ще більше поваги справі, а теж цікаво пояснювала хід політичних подій.

Нераз ми разом вертались пізно серед снігової й темряви. Кобринська боялася темні та ховської дороги, але в той час заохочувала мене до участі.

Ясно пам'ятаю Великдень 1919 р. Це був час відвороту й повної безнадійности, а за кілька день усе остаточно скінчилося. Кобринська виступила з промовою на свяченім для війська, в якому брала участь ціла зала містечка. Її промова була така ентузіастична, якби нею хотіла перемогти безнадію дійности, передати тим усім рядовикам, які щойно починали розуміти величину історичного моменту

ПРОПАМ'ЯТНА КНИГА УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВETERANІВ

— всю віру у краще завтра, якою горіла все життя. Це була її лебедина пісня, але я певна, що вона допомогла багатьом дозріти душевно для того, щобі вскорі загинути чи перебороти важку дійсність надходячих літ.

По коротких боях Болехів зайняли поляки. Почались репресії, переслідування, арешти. Кобринської не зачепили, чи з огляду на її вік чи на повагу, якою тишилася серед усіх без виїмку громадян міста. Але більшість друзів розбрилася, хто на еміграцію, хто до тюрми, а інші рятувались зміною міюця. Вістей нізвідки не було, а ті що приходили, були всі безнадійні.

Ще одну прислугу громадянству сповнила Кобринська, виступаючи декілька разів, як представниця українського громадянства перед новою владою в харитативних справах. Але в цілому вона вже була душевно розбита. Осамітнена, в матеріальному недостатку, з турботами про майбутнє як загалу, так і своєї особистої спадщини, прожила ще декілька місяців і вмерла в часі загальної депресії, підчас пошести тифу. Лиша погода та трудна комунікація утруднили віддаленим друзям взяти участь у її похороні.

„Мене вже серце не болить“ — просила написати на своєму гробі. Це був біль довгих змагань за кращу, щасливішу людину, за вільну українську суспільність, біль розчарування в людях, біль власного безсилля, що не довелося довершити бажаного і вкінці біль старої, осамітненої людини серед жорстокої дійсності.

V.

Доба, коли виступила Кобринська, безпосередно по „весні народів“ — це була доба великих кличів-ідеалів, в яких домінувало стремління до визволення, духового піднесення та поліпшення добробуту загалу. Люди шукали й знаходили, вчилися у других та ділили своїми здобутками. Почалося в той час відродження і в Галичині, а батько Кобринської о. Озаркевич був одним із суспільно-політичних діячів того часу. Він звернув увагу дочки на страдання й потреби народу та давав їй різні мож-

Українсько-Американські Ветерани підготовляють книгу, що дала б перегляд усіх, що служили й тепер служать в американській армії, або що згнули в першій чи другій світовій війні. Це дало б не тільки перегляд наших військовиків, але також поняття про вклад нашої імміграції в оборону ЗДА.

Така книга повинна обняти списки всіх ветеранів та допомогти товариству перед державними чинниками — дістати призначення для своїх оправнень. Плянеться створення допоміжної організації із членів родин

ливості пізнавати життя інших країн. Співпраця з батьком, цікаві чужинецькі знайомства, дружба з гуртом ентузіастичних українських студентів у Відні, поміж якими були теж її брати — все причинилося до остаточної кристалізації її духовості.

В тих умовах почалась суспільно-громадська діяльність Кобринської, яка стала рівночасно початком жіночого руху в Галичині.

Із розмов, які пізніше вела Кобринська в моїй присутності, мені ясно, що вона ніколи не була завзятою феміністкою, якою представляли її спершу її вороги, а потім прихильники. Вона особисто не зазнала ніколи ніякого гнету, ані як жінка, ані як людина. Її батько, а потім і другі вирізняли її за бистроту ума й непересічну інтелігенцію. Бажання працювати фахово вона не мала, отже ніякого обмеження чи кривди не відчувала. Навпаки, її вирізняли, цінити, подивляти. Якщо в той час пересічний мужчина мав ще застереження до освіченої жінки, то вона на тому тільки виграла, бо все життя шукали її приязні визначні, непересічні мужчини.

Кобринська брала під увагу жінку виключно як людину, а жіночий рух уважала єдиним у той час засобом для піднесення цієї частини людства. Так само, як побивалася вона за дитячими садками, не маючи ніякого спеціального сентименту до дитини. У своїх новелях

ветеранів та упорядкування справ, що їх можуть видвигати залишені родини.

Т-во Українсько-Американських Ветеранів звертається з проханням до Союзу Українок Америки та його членок — послужити їм своїми інформаціями про прізвища й адреси ветеранів. Подаємо нижче адресу товариства й прохаємо матерей, дружин і сестер зголосити туди прізвища й адреси вояків українського походження.

Адреса:

Walter Bacad, 135 W. 77th St., New York 24, N. Y.

вона описувала важкі суспільно-товариські умови, в яких перебувала в той час наша жінка, але не перебільшувала її прикмет, не боролася за права винятковости жінки. Вона хотіла вибороти сірий, пересічний жіноці людські права, без огляду на її заслуги чи прикмети. Вона не проявляла бажання змінити її, хіба тільки в напрямі розвитку загальнолюдських прикмет. Її особисто цікавили все ширші, загальногромадські та людські проблеми. Її піонерська праця на полі жіночого руху впливала із свідомости почуття обов'язку. Вона зайняла цю громадську стійку тільки тому, що це було важне для піднесення й відродження цілого народу. Мужчина не міг цього зробити, відповідних жінок не було. Прикросі, яких зазнала зприводу своєї феміністичної діяльності, — це були труднощі кожного, хто відважився критикувати та нарушувати старий суспільний устрій. На її очах ще більше страдали Франко та інші у своєму та чужих середовищах. Далеко більше бсліло її розчарування в самих жінках, з яких далеко не всі проявили в той час необхідну для визволення зрілість.

Вона вмерла на розграні доби. Грянули важкі часи, але крили в собі уже проблиски майбутнього. Помимо несприятливих обставин почалося відродження, жажда творчости, волі. Якби Кобринська могла була довше пожити, її серце було б спочило відрадніше.

На Святоюрській Горі

Було це тому двадцятькілька літ, коли я малою ще дівчиною вчилася в Перемиському Інституті для Дівчат.

Находили саме іменини нашого, дорогого Митрополита і Перемишль якось особливо підготовлявся до того великого Свята. Наша гімназія готовила святочний концерт, а громадський комітет українців Перемишля вибрав ізпоміж себе п'ять членів делегації, яка особисто мала поїхати до Львова і там на Святоюрській Горі привітати Митрополита і побажати Йому довгого і кріпкого здоров'я.

Не памятаю добре повного складу делегації. Ряди довгих літ затерли у моїй пам'яті знайомі обличчя. Та забути мені дорогого образу моєї вчительки Марії Гривнакової (делегатки від учительського збору), що померла недавно вже тут, на еміграції, дальше — представниці всього громадянства О. Ціпановської. Від перемиського купецтва делеговано одного з Борисів і ще якісь дві особи, яких прізвищ не памятаю.

Привіти від перемиської молоді мала зложити Митрополитові я. Той незвичайно почесний і відповідальний вибір впав на мене дуже несподівано. Репрезентувати кількатисячну молодь города Перемишля, це був великий обов'язок, а заразом неабияка почесть. Страх перед довгою і незнаною дорогою, чужим містом і Святоюрською горою, відбирав мені всю радість. Я спершу пробувала передати мій мандат котрійсь із старших дівчат, та даремне, вибір був невідкличний і треба було забіратися до вичення привітального вірша.

Приготування до дороги ішли скоосім темпом. У робітні гаптувався обоаз Божої Матері (дар від жіночої молоді). На кравецьких курсах шився мені новий, гранатовий мундурок. Уже тиждень перед дорогою, я вивчила віршика „на бляшку“ і нетерпляче числила дні до виїзду.

І виїзд прийшов. На перемиському двірці зібралися всі члени делегації, всі дорослі, поважні, деякі вже сиві, а я одна між ними, можна б сказати, ще

дитина. Поїзд мчав незнаними просторами, вистукуючи на рейках рівномірні такти. Під їх звук усю дорогу я повторяла привітального вірша, насилу поконуючи страх, що розпирав мої груди.

До Львова ми приїхали швидко, бо вже біля 10 год. зрана, а наша авдіенція була визначена на 11.30 передполуднем. Спочиваючи, а радше вижидуючи відповідного часу, делегати зайняли дві лавочки, на сквері у стіп Святоюрської Гори. Було вже досить холодно. Проф. Марія Гривнакова обняла мою невеличку постать. У тім н'їм вислові було так багато тепла і зрозуміння, було все, чого потребувала я тоді, окружена чужими — цорослими людьми.

І ми вже у привітній просторій ждальні, повній гарних образів.

Передомною темні двері, що в ту мить отворяться і я своїми очима побачу нашого Митрополита.

А Він великий і сивий, з довгою, довгою бородою, сидів за столом і любо всміхався до нас.

Софія Парфанович

Таня плакала...

Вони не жили з собою добре — це правда. Власне: не жили з собою зле, але це не було щасливе подружнє життя, як собі його Таня завжди уявляла. І потім: годен то був передбачити, що після року в більшовицькій тюрмі Віктор (Вітя) так зміниться? Ясне, що таке страшне переживання впливає на кожного, що пройшов його; але ж декого воно загартує, зцілює й наставляє. Вітя ж вернувся відтіля як „тряпка“, казала Таня: байдужий до всього, і зовсім охлялий. І, оце роки вже минули з тої пори. Прийшла втеча перед більшовиками з рідного краю, еміграція, включно зі страхіттями, що їх довелося прожити в руках словацьких комуністичних партизанів. Таніні пологи неживої дитини в їхньому ж таки шпиталі й загроза примусової ре-

патріяції. Минулося. Вкінці життя в таборах у Німеччині, з усіми скрін'їгами. В тому теж часі Таня вродила свою доню, Оксанку. Увесь час вона мусіла дбати про все. Усі труднощі життя треба було поконувати самій, бо Вітя поводився так, якби його не заторкали. І заробити, й постарати, зварити й журитися всіми оцими крученнями-викручуваннями, щоб і не бути вискрінінгованими і щоб виемігрувати.

За весь той час Вітя був пасивний і всі тягарі життя здав на жінку. Або залишав так на призволяще, чи як кажуть: на волю Божу. Само якось уложиться. Оксанку він любив, це правда. Коли Таня була в побігах по таборі й місті, він вивозив дитячий возик на подвіря, ставав там у сонці, слухав радія і таборових новин, а по-

тім політикував з іншими чоловіками, що мали таке ж завдання як він: піклуватися дітьми. В тому часі, коли жінки стояли в черзі по видачу харчів чи яких карток або бігали до німок з обмінном сухого харчу на яку родину чи овочі. Тому, що дитина була спокійна, в'н мав із нею мало мороки. Та й ще ж: любив він свою доню.

Коли Таня сходилася з жінками, вони найчастіше теж нарікали на чоловіків. Були між ними різні типи. Наприклад: рибалки. Світ міг валитися про них. Вони брали приладдя й ішли рибалкувати. Правда: була з того користь, приносили інколи рибу, що й собі було і можна було продати чи проміняти за щось інше. Але окрім риболовлі вони не багато чим цікавилися. Хіба політикою або еміграцією.

Правда: були й інші, що промишляли торгівлею, або працювали в таборових робітнях чи бюрах...

Перший Відділ С У А

Цього року збори 1 Відділу С У А — ювілейні. Саме сповнилося 30 літ, коли засновано в Нью Йорку т-во „Жіноча Громада“. Це не був великий гурт та зложилося так щасливо, що він обєднав активні, жертвенні одиниці.

Метою товариства було — давати поміч інвалідам та ін-

Делегати один по одному підступали, цілували Його митрополичий перстень і говорили привітальні слова. Прийшла вкінці черга на мене. Дрібними, несміливими кроками підступила я до старенького Дідуся, а Він добрячою рукою обняв мене, пригорнув і з трудом посадив на коліна. На моїй голівці спочив Його ніжний, батьківський поцілунок, добрий і щирий, — з дитячих очей полилися рясні сльози і щось невимовно радісне і щасливе сплило на мою душу.

Так і недовелося мені сказати вивченого віршика.

А молоді перемиській я привезла від старенького Дідуся найкращий з усіх дарів —

Його Благословення!

шим жертвам визвольної боротьби за Україну. В тяжких повоєнних роках ця поміч була пекуче потрібна і як тільки наладнався поштовий зв'язок, то вона почалась. І вже не вгавала Бо гурт членок „Жіночої

Катерина Пелешок, голова 1 Відділу С У А в Нью Йорку, який 9. грудня ц. р. святкує своє 30-ліття.

Громади“ вислав до краю тисячі доларів, сотні фунтів одягу, харчів і ліків.

Найбільшу поміч подала Жіноча Громада інвалідам Української Галицької Армії. Коли розпочалась акція купна дому у Львові, Жіноча Громада вислала 1100 дол. на ту ціль. Сотні доларів отримали політичні в'язні, „Рідна Школа“, „Просвіта“, „Жіноча Доля“ та Союз Українок у Львові.

Коли в 1925 р. приїхала з Європи п. Ганна Чикаленко-Келлер відпоручницею на конгрес Міжнародної Жіночої Ради у Вашингтоні, тоді Жіноча Громада у Нью Йорку привітала її сердечно. По декількох нарадах, спільно з іншими жіночими організаціями, Жіноча Громада приступила до об'єднання жіночих товариств, що його названо Союз Українок. Ці п'ять організацій і поклали основу до централі С У А, що торік відсвяткувала своє 25-ліття.

Довгий час душею товариства була Стефа Абрагамовська-Грицко, що голоувала впродовж 10 літ та поклала ос- (Докінчення на ст. 24)

— Не журіться, — говорила Марійка до Тані — мій теж не герой. Та поїдемо на еміграцію, зміняться всі. Там прийдеться працювати планово й твердо, то й проснуться.

Бо вони були як з просоння. Мабуть надто важкі переживання перепружили їхні нерви і зробили їх похожими на розтягнену гуму.

— А ми? Хіба ж ми не переживали того ж, що наші чоловіки? — питалась Таня. — Я ж теж була репресована, бо мої батьки були в'язнені й вивезені як нетрудовий елемент (батько був аптикар, отже експлуататор трудящих). І я теж покушала гіркої. Та ще й якої! Не він же, а я зійшла кровю між отими партизанами й чудом вирвалася з рук більшовицького репатрійського офіцера. Ех, і потім все те аж по нинішній день, самі знаєте. Проте в мене немає місця й часу на нерви й апатію. Я мушу робити все, чого він не піднімається.

Може воно покращає? потішала себе Таня. Онтам в Америці...

І дійсно покращало. Вітя зараз же пішов до праці. Тяжка вона була, але давала заробіток і прожиток родині. І працював добре, не скаржився ні в'н, ні ніхто на нього.

Таня теж станула до праці. Робили як усі: вранці вона працювала, а потім в'н. Бо треба якось стати, вкінці, на ноги. Якоїсь хати та обладнання та одягу, та для дитини. А Оксанка вже п'ятилітня дівчинка і росла швидко.

Оксанка найлюбіша мамина й татова доня. Вона була така гарна, й мила, й розумна та весела! Ах, як всі вони в тому віці, всі вони пестійки батьків та ще й одначки.

Таня приходила з праці й заставляла хату в такому приблизно стані, як залишала. Тоді й купно й варення й поладнування всіх справ поза хатою і ціле господарство. І виховання ди-

тини. А воно ставалося щораз тяжче. Бо Вітя...

Вітя поводився й далі як досі. Відбув свою працю й уважав що більше ніяких завдань у нього немає. Правда: не було жінки в хаті і виховання Оксанки в тому часі було його обов'язком.

— Не пускай дитину до сусідів — наказувала Таня йдучи до праці — хто його знає чого навчиться від їхніх дітей. Вони ж увесь час на вулиці. А там цілий час біганина з револьверами й дике вигукування. Ми й не розуміємо їхнього словника. Може там поганого немало...

— Е, ти хотіла б дитину держати при собі, як квочка курча. Пусту, хай бігає та живе як інші діти. Стільки її, що в дитинстві...

Вітя виходив із пасивності й у них часто заводилася суперечка на тему виховання Оксанки.

— І нехай дитина пе молоко,

Поштові значки в честь Бетсі Росс

В червні 1777 року Конти-
нентальний Конгрес рішив, що 13
колоній, які дали основу Злуче-
них Держав, повинні подбати
за свій власний прапор. До то-
го часу кожна з тих колоній ма-
ли свої окремі прапори і від-
знаки різного роду.

Джордж Вашингтон, що тоді
ще був генералом колоніально-
го війська, нашвидку начеркнув
шкіц прапора, який дав би по-
няття рукам, що мали опрацю-
вати цей прапор. Цю високо-
патріотичну роботу поручено
Бетсі Росс, яка зі своїм мужем
працювала у власній кравець-
кій робітні у Філадельфії і вона
вправною рукою мала випро-
дукувати емблем нових Злуче-
них Держав Америки.

Генерал Вашингтон спитав її,
вказуючи шкіц, чи вона зможе
це виконати? Бетсі Росс скром-
но відповіла: Не знаю... попро-
бую... Оглянувши шкіц, вона
завважила, що зірки Вашингто-
на були шостигранні, а це не-
правильно — поправляла Бетсі
генерала. Зорі в облаках є тіль-
ки п'ятигранні. Вона рішуче взя-
ла папір і ножички та вправною
рукою витяла бездоганно симе-

тричну п'ятигранну зірку. Таким
чином Бетсі збила в Вашин-
тона його поняття про зірку і рів-
ночасно показала свої здіб-
ності до дорученого їй завдання.

Після того розміщення зір і
краски Вашингтон полишив їй
зовсім до вирішення. Таким чи-
ном намічений того дня прапор
із тринадцяти зорями стався не
тільки емблемою військових
сил, але стався прапором аме-
риканської нації на все і по
всяк час — у війні й мирі.

Роки минали, а зірки на пра-
порі прибільшались у міру то-
го, як приступали нові колонії
до Злучених Держав. Тепер на
прапорі ясн'є сорок вісім зір,
які знаменують сорок вісім
стейтів ЗДА.

В часі першої світової війни
президент проголосив офіцій-
но день 14. червня святом аме-
риканського прапора. В цей
день усі патріотичні громадяни,
урядові інституції й приватні
установи та школи засвідчують
репрезентацією прапорів свою
лояльність до свого краю, роз-
міщуючи їх на почесних місцях.

Не від речі буде згадати, що
великий Департамент Стор

Годсна в Дітройт, є власником
найбільшого у світі американ-
ського прапора, що має одну
тону містоти, величина його є
235 стіп довга і 104 стіп широ-
ка. Білі зорі на синьому полі в
розмірі 5 і пів стіп, а ленти
червоно-білі 8 стіп широкі.
Його зладжено тільки цього
року і він гордо повівав пер-
ший раз у часі церемонії 250-
ліття оснування Дітройту.

Родинне місце зоряного пра-
пора ще досі існує, хоч це вже
півтора століття від його поя-
ви, а саме — старенька домівка
при 239 Арч стріт у Філадель-
фії. У цім домі проживала Бет-
сі Росс зі своїм мужем і тут її
руки створили американському
народові таку благородну па-
мятку.

Під цю пору американські
патріотичні установи ведуть
кампанію за випуском пошто-
вих значків у честь Бетсі Росс.
1. січня 1952 буде 200-літтям
народин цієї визначної грома-
дянки. Було б побажаним, щоб
Союз Українок, як українсько-
американська установа долучив
до сенату ЗДА свій голос у цій
справі. **Юлія М. Шустакевич.**

як мене немає в хаті — наказу-
вала Таня.

— Як схоче питиме, а як ні,
то й ні — відповів Вітя. В його
відповіді Таня вичула нотку по-
дрознення.

— Не хочу, не буду! Водички
хочу! — закричала Оксанка.

Таня не втерпіла:

— Ти не маєш що хотіти або
ні! Ти маєш пити, бо це потріб-
не для твого здоров'я!

— А я не буду, я не буду!
Правда татку, ти мені не даси?

— І не дам, як не схоче. Воду
можна пити теж. Ти ж маєш
дивний звичай тиранізувати ко-
жного. І мене й Оксанку. Зали-
шила б нас у спокою!

— У спокою?! Не їли б, не
пили б, голо хіба ходили б, як-
би вас не доглядав. Тобі щоб
каміння на голову падало і ди-
тині, щоб яке лихо — байдуже.
Дитина он яка бліда й худа, а
все через те, що ти "не тиран"
і як мене в хаті немає, вона не
ість. І бігає увесь час по вулиц-
ях та по сусідах!

— Тату, татусю я хочу на те-
левіжен! Я хочу до Біла й Далі!
Я буду танцювати, як у телеві-
жен!

Дівчатко піднесло спідничку
та стало викидати ніжки в по-
вітря. Тато зайшовся сміхом.

— От, слава буде танечни-
ця! От зірка росте! Швидко до
Голівуд поїдемо!

Таня тільки сплеснула рука-
ми. І до Оксани повчати, що це
погано, що вона навчить її кра-
щих танців, як прийде пора. Та
дівчатко стало тупати ніжками
й викрикувати: не хочу, не хо-
чу, хочу телевіжен!

— І хай іде! — вирішив тато
— таж інші діти цілий час див-
ляться телевізю і все гаразд.

— О, ти мій татко! Я тебе
люблю. Маму я ненавиджу! Те-
бе я поцілую, як бойфренда, ти
мій бойфренд, правда?

Оксанка простерла ручки,
зробила пристрасну мінку й ки-
нулася на шию батькові та при-
пала гаряче губками до його
губ.

— Ха, ха, ха! — зайшовся та-
то сміхом.

Оксанка сиділа в нього на ко-
лінах і оперши голівку об його
рамя сказала:

— А тепер ти мені дай цигар-
ку, так як у телевіжен, як з бой-
френдом.

Таня залишила батька з донь-
кою. Швидко ввійшла в спаль-
ню й кинулася на ліжко та зай-
шлася плачем. Жалким, боля-
чим судорожним плачем.

— До роботи не йдеш сьо-
годні? — запитався Вітя крізь
напів відчинені двері.

Таня витерла очі, припудрила
ніс і вийшла з хати.

ЗОЯ ПОЛЕВСЬКА В КАРНЕГІ ГОЛ

Наша молода челістка Зоя Полев-
ська дебютує дня 16. грудня в Карне-
гі Гол у Нью Йорку. Концерт влашто-
вується заходом Комітету Українсько-
Американських Організацій Нью Йор-
ку, Ліги Американсько-Української
Молоді і Спілки Української Молоді
Америци.

Небуденний Ювілей

Поміж 7-ою а вулицею Френклин у Філадельфії містяться ряд старих будинків. Вони такі ж червоні й запорошені, як ціла діляниця. Та цікаві тим, що лунають часто дитячими голосами.

Це сиротинець і школа СС. Василянок. Як добре відомі вони цілому поколінню американських українців! Тут посилали перші іммігранти своїх дітей, тут привчалась молодь українських молитов і письма. Тут вивчає тепер дітвору українських танків так, як ніде в нашому поселенні.

Друга хвиля української імміграції теж заторкнула цей осередок. Ряди батьків знов постукали у двері школи й сиротинця. І знову став цей комплекс будинків пристановищем для української дітвори.

Нещодавно залунали червоні мури від особливого свята. Святкували його діти й монашій збір — відмітили також вродувані батьки. Це було 50-ліття чернечого життя матері Зиновії ЧСВВ, що від ряду літ веде цю установу.

Мати Ігуменя відома в українсько-американському світі. Це ж сотні її вихованків і вихованок діють у громадському чи фаховому житті і її дрібна постать та мила усмішка їм рідна

ВІДЗНАЧЕННЯ ПЕРШОЇ РАДНОЇ М. ДІТРОЙТ

В Дітройтському Історичному Музею завішено в рочисто портрет першої радної міста Марусі Бек, про виборчі успіхи якої ми подали недавно вістку. Портрет намалювала олійними фарбами американська малярка Анна Л. Вербе. Замовив його в неї Обеднаний Жіночий Комітет, що вів акцію за поновний вибір Марії Бек до Міської Ради. У врочистості передачі портрету брали участь усі радні з мейором міста на чолі.

З КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

Скрипачка Донна Гресько, якій ми присвятили ширшу згадку в ч 10 „Н. Ж.“, виступить у найближчих місяцях із рядом концертів перед публікою Джерзі Сіті. Дня 12. березня вона гратиме на концерті з Українським Чоловічим Хором „Думка“.

та близька. Але вона заклопотана цією увагою, що її викликав цей ювілей. Вона її зовсім не сподівалась.

— У 1911 р. засновано сиротинець, а в 1925 р. школу. Це було нелегке завдання — при наших скупих силах і засобах. На школу ми переробили мешкальний дім, шкільне обладнання купили з другої руки. Але Боже благословення нам допомогло. Коли ми в 1929 р. підготували перший випуск учнів — це був для нас усіх великий і радісний день.

— З того часу школа щороку випускає кількадесять учнів. Вони йдуть радісно у світ та всеж нас не забувають. Звичайно відвідують нас і дорослими — хлопці, повернувшись із війни, дівчата перед виходом заміж. Але найзворушливіша хвилина, коли вони приводять своїх уже дітей у нашу школу. Щирість і довіряє ся з їхнього лица, коли вписують свою малеч. Це для нас велика нагорода.

На запити про свій життєвий і чернечий шлях мати Зиновія нерадо відповідає. Радше розказує про плян будови нового сиротинця, що вже давно намічений. Площа закуплена й пляни вже готові. Та ще бракує грошей на будову й якось нелегко зважитися.

— Колись ми з меншими засобами починали цей сиротинець... Але це були інші часи та й ми були молодші...

Якось не хочеться вірити, щоб мати Зиновія добігала до сімдесятки. І згід білої намітки дивляться латідно її очі, а добряча усмішка розяснює молоде ще обличчя. Але треба вірити. Бо мати покликається на альманах школи, де покійний др. Л. Цегельський вмістив її життєпис.

Як гарно, що покійний наш діяч подбав про те! Тут довідуємось, що мати походить із священничої родини Безушків із Городеччини в Галичині. Вчилася в лицею Дівочого Інституту в Перемишлі, а скінчила вчительський семінар у Львові. Дня 6 серпня 1901 вступила до монастиря СС Василянок, а по новіціяті у Словіті (к. Перемешлян), по шести роках зло-

Ігуменя СС. Василянок мати Зиновія ЧСВВ відвідала горік чудотворну місцевість Фатіму в Іспанії. На світлині вгорі — церква в Фатімі, внизу мати Зиновія (справа) з сестрою Акиліною ЧСВВ.

жила монаші обіти. Незабаром стала ігуменею в Перемишлі та в Яворові. У 1923 р. їде вперше до Америки, а в липні 1926 прибуває сюди вдруге і на постійне.

Матірью сотень — назвав її покійний др. Л. Цегельський. І справді! Її материнської опіки зазнало ціле українсько-американське покоління. Л. Б.

Дитяче дозвілля

— Надю, що сьогодні у світлиці?

— Вишивання. Прийдеш?

— Ні, я люблю лише танки. Але може прийду.

Цю розмову підслухала я у крамниці, де наші дівчатка вступають по школі, щоб ще за останній цент, що зостався від "ланчу", купити андрута. Діловита розмова, що вказувала на нове й близьке місце їх зустрічі.

Вишивання й танки! Чи це вміщається у програму світлиці Т-ва Опіки над Молоддю у Філадельфії? Найближчого вільного вечора прямую до невеличкого домику при 870 Н. Френклин вул. Ясно освітлене вікно приманго.

У великій кімнаті, в яку входите прямо з вулиці — затишно. Білі стіни, ясна стельна лампа. Великі вікна прислонені квітчастими завісками. На стінах полиці з українськими глечиками. В одному куті піяніно, а в другому стіл із кріслами кругом.

Оцей стіл — сьогодні осередок. Тісно обліпили його дитячі голівки, круглі хлопячі, кучеряві дівочі. Діти слухають уважно, вдивлені в одне місце — особу, що читає. Це відома виховниця і приятелька молоді Марія Юркевич.

— Сьогодні виразне читання в нас — пояснює завідувача світлицею Марія Хомин. — Діти слухають Франка "Коли ще звірю говорили". Оце вже другий вечір.

Пробую й я послухати. Звірячі постаті колись воушили й мою уяву. Хитрий Осел, підступний Дрозд, кіт Мурко і пес Бурко, які ж вони різні та близькі! Ще й коли виховниця раз-у-раз перериває читання й перепитує:

— А чи ви знаєте, дітки, чому пси не знайшли Лиса у діжі?

О, діти знають! Навипередки пояснюють. А це коли по прочитанні вичинило питання, чи добре зробив хвалькуватий Лис? Огого! Скільки тут посипалось дитячих лумок!

— Виразне читання маємо двічі в тиждень, пояснює завідувача. В інші вечори маємо ліплення в глині, вишивання для

дівчаток, майстерку для хлопців, танки і спів.

— Чи це все ті самі діти? — перепитую.

— Ні. До світлиці записалось у цілому поверх сотні дітей, але вони розбиваються на гуртки. Кожне вибирає собі те, що любить. Шовечора діє у світлиці один-два гуртки від 6-8 год. Та в суботу сходяться всі разом, вже о 3-тій пополудні. Тоді то в нас тісно й гамірно!

— Хіба можете працювати в такій тісноті?

— О, в суботу клубова робота неможлива. Ми тоді переводимо дитячі сходи з програмою. Трохи співу, трохи виразного читання, трохи ігор. А накінці — це нагорода для всіх — фільмова картина. Ми придбали вже свій апарат, а фільми для молоді постачає нам безкоштовно Червоний Хрест.

Мене огортає подив. Як цікаво організоване дитяче дозвілля! Як продумано зроблено все, щоб відтягнути дитину від кіна й вулиці, розвиваючи й поглиблюючи її замилювання! Ставлю ще одне питання про матеріальну основу світлиці.

Т-во Опіки над Молоддю існує другий рік. Воно вилонилось із секції "Самопоміч" в самостійну кооперативу й має за головну свою ціль — придбання дитячої оселі. Та заки здійсниться ця мрія всіх батьків у Філадельфії — урухомлено цієї осені дитячу світлицю. Її господарка вже налагодна. Виховниці й виховники, що ведуть гуртки, працюють безплатно. Чинш за кімнату покриває Т-во Опіки над Молоддю разом зі Спілкою Українських Купців у Філадельфії. А урядження і піяніно придбано за фонд Т-ва Опіки над Молоддю, добутий із імпрез.

Який цінний почин! Як радісно й зворушливо, що кожен наш більший осередок у ЗДА виказує ініціативу в виховництві! Шикаго поставило власну оселю й дитячу радіопередачу, Нью Йорк має зразково поставлену доповнюючу школу українознавства, а Філадельфія — дитячу світлицю. Напевне почуємо незабаром про Дітройт та інші осередки! Л. Бура.

ВИСТУП ОЛЕНИ КИСІЛЕВСЬКОЇ У ТОРОНТІ ЗНАЙШОВ ВІДГУК У КАНАДІЙСЬКІЙ ПРЕСІ

У попередньому числі подали ми зміст промови, що її виголосила голова СФУЖО О. Кисілевська на бенкеті з нагоди 60-ліття українського поселення в Канаді. Її виступ відмітив поважний католицький тижневик „Енсайн“, що виходить у Торонті. У коломні „Будівничі Канади“, що її веде пралат Йосип А. МкДонаг, де й відмічує найвизначніших людей та події, звязані з ними — помістив він таку згадку про сеніорку нашого жіночого руху:

Визначна жінка

Ще одною визначною особою, яка, як думаємо, мусить бути одною з найздібніших жінок світу, яка цього тижня заняла світле місце, є пані Олена Кисілевська. Підчас бенкету, який відбувся в неділю вечером, після двох величавих сходин, де було присутніх поверх 7.000 осіб, вона промовляла. Перед нею говорили такі особи як дост. Артур Ровбак, Ролянд Кічінер, дост. Джордж Дру та професор Кірконел. Але коли вона встала, щоб заговорити у своїй рідній мові, навіть без мікрофону, ті промовці аж з місць повставали. Навіть почерез прірву мови, можна було відчутти, що промова її неслася по салі з повагою та із зворушливим вражінням. Вона була сенатором у польському сенаті, репрезентуючи українську область і її боялися комуністи. Майже дивом є те, що їй сьогодні 82 роки!

П. Голова вислала пралатові листа, в якому щиро подякувала за це відзначення та зясувала коротко хід своєї промови. Наприкінці вибачилась за невміння висловитись по-англійськи та в 83-му році життя вже їй важко взятись за вивчення цієї мови.

ОКРУЖНІ ЗІЗДИ ЛУКЖ

У червні й липні ц. р. відбулись у Західній Канаді два Окружні Зізди Ліги Українських Католицьких Жінок, перший у Мондері, а другий у Ту Гилс. Цікаві резолюції були вислідом першого зізду:

1. Кожна українська родина повинна зберігати рідні традиційні звичаї,
2. Молодь слід заохочувати й улеґішувати їй вивчення українських пісень, бо через пісню пізнаємо свій нарід і свою культуру,
3. Управа ЛУКЖ виготовить листу найкращих українських книжок, які повинні б замовити бібліотеки Відділів,
4. Обов'язком кожного Відділу і кожної членки є поширювати українську католицьку пресу.

Наша молодь виступає

Дорогі юначки!

Дуже рада була одержати вістку від Вас. Шкода, що не всі ви могли рішитись відразу почати сорочку. Але коли й чотири юначки — хочуть це спробувати — це вже дуже гарно. Тільки прошу пам'ятати, що тільки взірник Олени Пчёлки подає тепер стилеві взори з Наддніпрянщини.

Питається про ширину рукава. На Україні, де ладили сорочку з сільського полотна, ширини 60 см., зуживали її всю на те, щоб рукав був пишний і широкий. Це є прикметою сорочки на Лівобережжі і при темній корсетці білий, широкий, вишитий рукав творить гарний контраст. Для вигоди підсувають його до ліктя, отже він набирає ще більшої повноти.

Коли б під час роботи ще винули в Вас інші сумніви, дайте знати. Радітиму разом із вами цим придбанням вашого гуртка.

Та тепер зостається ще одна важна сторінка — прибрання голови. Це ж гордощі і мрія кожної дівчини — дівочий вінок. І сподіюсь, що всі сім юначок візьмуться за те, щоб бодай цю річ придбати собі на початок.

Та заки ще обговоримо вінок, треба спинитись над зачіскою. Це дуже, дуже важне для першого враження, а нажалі так багато промахів бачимо проти цього.

Річ у тому, що зачіска української дівчини також має свій стиль, як усе друге. На гладко причесаній голівці вирізняється гарно стрічка чи вінок. Її виразно видно, вона обводить голову й личко та відтінює його свіжість і красу.

Тому пам'ятайте: гладко причесана голова, з розділом по середині. Котра з вас має косу, спускає її на плечі, або обводить тісно довкруги голови. Котра має підстрижене волосся, збере його тісно на потилиці й пришпилить спиначками, щоб не розсипалось.

На таку зачіску укладаєть прикрасу. Може це бути червоною стрічкою, що обводить голову на два пальці понад чолом. До

неї можете прикріпити з обох боків по китичці маків, чи інших польових квіток.

Це зветься пів-вінок і годиться для молодих дівчаток. Тільки доросла молода дівчина має право носити вінок, що є ознакою її "дівування". Оцей вінок теж нелегко зладити, щоб він був стилевим. Дрібні, штучні квіти в нижніх красках уло-

Зразковий вінок до народного вбрання для дорослої дівчини повинен бути густо уложений із дрібних квітів. Для молодого дівчатка годиться піввінок, що складається зі стрічки та двох китичок по боках.

жити тісно побіч себе у формі дуги. Дехто любується в польових — маках, волошках і романах, але можуть бути й рожі чи гвоздики.

Щоби краще вийшла форма вінка, дехто накладає його на картонову підкладку. Це значить, що треба вирізати з картону низький лук і обтягнути його шовком чи оксамитом, з обох сторін. На цій дузі вам легше уложити квіточки тісно біля себе, прикріплюючи їх до оксамиту. Тільки пам'ятати, щоб ця дуга не була висока, бо тоді пригадує "кокошнік", що його носять москвинки. Її взагалі зза квітів не видно, а цілість не повинна відставати вище двох пальців від голови. Дуже часто під вінок підкладають стяжку, якою наперед обводять голову, як для пів-вінка, а потім шойно накладають вінок,

так щоб крайчик стяжки було видно.

Ззаду викінчують вінок стрічками. Дуга вінка сягає дещо поза вуха, оба кінці злучені повязкою (стрічкою, тасьмою). До неї прикріплені стрічки, червоні, зелені, жовті. Вони повинні бути однаково довгі і сягати менш-більш до довжини корсетки.

Тепер ще послушайте про те, які помилки часто подибуємо при наших виступах у головному вбранні. Вони такі часті, що майже увійшли у звичай. А ви подумайте, наскільки зискали б наші дівчата, коли б

- не причісували себе розмашисто, з довгими кучерями та завиваними "льокками",
- не носили високих, стрипіхатих вінців, та ще й уміщених на тімені,
- не перекладали до переду стрічок, що призначені на спину.

Це головні помилки побіч інших, дрібніших. Тепер, коли це прочитаєте може й не зясуєте собі ще різниці в вигляді. Але нехай ваш гурток тільки поспробує завітчатись стилеву та вийде на сцену поруч інших. Побачите, яка в цьому буде різниця!

Ще кілька слів про намисто. Найкраще — це червоні справжні корали або їх підмінка. Вистачить 5-7 разків, прикріплених з обох кінців до металевих колісцяток, що обгачковані червоною ниткою. На колісцятку кінці разків укладаються раз коло разу, так що кожен разок укладається під шиєю нижче другого. Ззаду оба колісцятка пов'язуються стрічкою.

Отже все вам ясно? А напишіть про свій виступ! **Л.**

ЮВІЛЕЙ ВАЛЕНТИНИ ПЕРЕЯСЛАВЕЦЬ

Літ. Мист. Клуб у Нью Йорку влаштував у жовтні ц. р. вечір, присвячений 25-літтю мистецької праці нашої визначної балерини. Дир. Театр. Студії Йосип Гірняк очеркнув у короткому вступі життєву кар'єру ювілятки, а після того п. Переяславець випроводила танкову групу своєї школи.

Постаті ювілятки присвятімо ширшу згадку в нашому журналі.

На шляху обов'язку й праці

(Спогад про п. Катерину Баран)

Всього два з половиною місяця судилося п. Катерині Баран, лицареві Пропамятного Хреста УГА проживати на вільній американській землі. Померла, майже, несподівано від серцевої недуги в Філадельфії у лічниці св. Луки, у вересні 1951 р. Прожила 58 років, але як вагітними корисним трудом для рідного українського народу були ці роки!

Народилась вона в селі Острові, пов. Львів, 1893 року. Батьки післали її до школи у Львові. Там вона мала щастя стрінути незрівняну вчительку, досконалого педагога — п. Константину Малицьку. Вона зуміла викресати в молодій селянській дівчині, оці вартості характеру, що ними визначалась небіжка до кінця життя. Але й до кінця життя, для п. Катерини її вчителька Малицька залишилась найвищим авторитетом, праобразом, який вона старалась наслідувати у всіх життєвих ситуаціях.

Після закінчення торговельної школи „Просвіта“ у Львові, вона поступає на практику до банку. Недовго доводиться їй працювати на тому пості. Зривається хуртовина І. Світової війни, що кидає молоду дівчину на чужину. В Марбургу, в Каринтії, збираються українські втікачі й творять допомогивий комітет. Душею його стає Катерина Баран. Вже в лютому 1915 року, переходить вона до Відня й стає секретаркою Союзу Визволення України. Її незвичайна трудящість звертає на себе увагу високопоставлених осіб й п. Баран переходить до Міністерства війни, де в скорому часі стає керівником відділу дешифрування у військовій цензурі. На цьому становищі застає її кінець війни й розвал австро-угорської імперії.

У Відні, зголошується Катерина Баран до західно-українського посольства й просить приділу до української армії. Її бажання вдоволяють і з транспортом зброї відсилають її до Галичини. На батьківщині, по черзі працює в редакції військового часопису „Стрілець“, в Диктатурі ЗОНР та в Начальній Команді Української Галицької Армії.

Після закінчення І. Визвольних змагань п. Катерина Баран повертається до Львова й вступає на службу до забезпеченого Т-ва „Карпатія“. Тут працює вона безперервно до 1939 року. Саме в листопаді 1939 року небіжка повинна була перейти на емеритуру. Та не так склалось, як бажалося.

І. Світова Війна нівечить усі ці пляни й заставляє небіжку до нової праці, нових жертв і трудів, що завершуються в другому виїзді на чужину, з якого вже для неї повороту немає.

Було б помилково думати, що Катерина Баран обмежувалась виключно до праці по лінії своєї професії. Здається, не було у Львові такої української установи, товариства, чи організації, в яких небіжка не була б членом, чи теж не присвячувала їм багато праці й труду. Чи це була Організація Українців м. Львова, чи кооператива „Червона Калина“, чи „Союз Українок“, чи українські читальні на передмістях м. Львова — всюди там Катерина Баран була радо баченим гостем, тому, що не відмовлялась від жодної праці й, не зважаючи на свої сили, таки й працювала пізними ночами, переписуючи на машинці різні матеріали, чи теж ведучи книговодство й приготівляючи білянси. До цього треба згадати ще її глибокі симпатії до українських підпільних організацій — УВО й ОУН, що часто користали з її послуг до переховування підпільників включно. Ось, в її помешканні, в критичні хвилини свого життя скривались Ольга й Ярослав Старух (Ярлан), а також й автор цих рядків.

Після приходу більшовиків до Львова, „Карпатія“ ліквідується й К. Баран переходить до секретаріату університету ім. Івана Франка у Львові. Там перебуває до вибуху німецько-совітської війни в 1941 р. Як відомо, львівський університет мав щастя до своїх ректорів, що прибули, до Львова, із СУЗ. Оба ректори були дуже культурними людьми й великими українськими патріотами так, що праця в цій установі давала незвичайне вдоволення кожній українській людині.

Тільки більшовики втекли зі Львова й почала організуватись українська адміністрація міста, д-р Степан Біляк покликає К. Баран до секретаріату Президії м. Львова. Він добре пам'ятав небіжку з праці в Організації українців м. Львова й уважав, що вона єдино на цей пост надається. І дійсно на цьому пості вона перебула весь час німецької окупації м. Львова, виявляючи велику орієнтацію в незвичайно складній обстановці, що тоді існувала.

Постійне перепрацювання, що не-

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 17. вересня 1951 упокоїлася в Возі Євдокія Хомиц, родом Васькевич, проживши 67 років. Покійна походила з с. Копанки, повіт Калуш. Членки 6 Відділу в Рочестер, Н. Й., часто відвідували й потішали її в недугі, бо вже довший час була спараліжована. В день похорону членки стояли при домовині, а коли її замкнуло, відправили пок'їну до церкви св. Йосафата, а відтак на цвинтар. Зложивши вінок із синьо-жовтою стрічкою та написом, кинули останню квітку та грудку землі, що запечатала нашу розлуку.

Полишила в смутку чоловіка Кирила, дві дочки, трьох синів та кілька внуків.

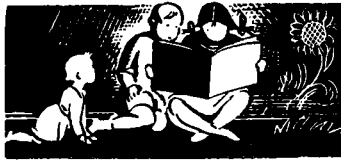
Спи, Союззянко, спокійним сном —

Нехай вільна земля буде тобі пером!

К. Андрусів, секретарка.

змінно товаришило небіжці впродовж усього її життя, не могло не залишити важких слідів на її здоров'ї. Вона щораз частіше почала жалітись на біль серця. До цього, в останньому часі, долучився важкий діабет. Серед таких умовин доводиться їй вийти на скитальщину й проживати у важких умовинах таборової дійсності. Але й у цих умовинах, К. Баран не залишає праці, що, здається є змістом її існування. Вона й далі шукає собі виважу й вона такий знаходить. До кінця свого побуту в Німеччині працює безперервно секретаркою в ОУЖ (на французьку зону), в СУВ (Союз Українських Ветеранів) та в Українському Допомоговому Комітеті в м. Ванген.

І, врешті, виїзд літаком до благословенної землі, де її чекала сестра в Канаді й друзі в Філадельфії. І різні пляни: ще зробити це, й виконати те. І велике зацікавлення нашим національним, культурним і громадським ростом в ЗДА і ще надії взяти хоч невеличку участь у цій праці. На жаль надії ці не сповнюються, і серце перетомлене важким життєвим шляхом не витримує й невблагана смерть забирає її у вічність саме серед приготувань до виїзду до Канади. Залишає по собі жаль у всіх тих, що її знали й цинили за великий патріотизм, багате знання й небувалу трудолюбивість. Нехай цей спогад буде грудкою на її могилу на далекій чужині. Л. Ш.

НАШИМ МАЛЯТАМ

ДОРОГІ ДІТКИ!

Десять довгих місяців уже проминуло, що до вас приходять дитячі сторінки. Є в ній усього потрохи. Ви почули про нашого Тараса Шевченка, і про весну, і про писанку. А пам'ятаєте ще про пса Цигана і про kota Василя Михайловича, і про білочку-мандрівничку?

Дитяча сторінка намагалась розказати вам про Україну, нашу далеку Батьківщину, якої ви не пам'ятаєте. Квіти, що цвітуть на наших левадах, звірята, що живуть по наших лісах, пташки, що літають по наших просторах — ось про що говорили наші віршики й оповідання. Навіть рухливі гри були такі, як їх грають діти на Україні.

Чи ви слухали пильно, коли читала вам усе це матуся? Чи питались її про те й друге, що вам ще незрозуміле? Вона напевне вам це охоче пояснить, ще й рада, що може вам розказати щось нового.

Готуємось до нового року. Вже маємо багато приятелів серед вас. Одних наша дитяча сторінка осягає вдома, другі слухають про неї в дитячих садках, а треті чують її віршики й оповідання з радія.

Та в цьому році дитяча сторінка хотіла б промовити до кожної української дитини. Попросіть матусі, щоб прочитала її також вашим приятелям, коли приходять до вас погратись.

Добре було б, щоб і до них приходило щомісяця "Наше Життя" зі своєю дитячою сторінкою. І вони мали б тоді ту саму радість із неї, що й ви.

На цьому й кінчаю листа до вас. Сподіюсь, що і в новому році будемо друзями та взаємно будемо собі помагати.

ДИТЯЧА СТОРІНКА

Казка про горду паву

Жила собі пава пестропера, горда і пишна, до людей байдужа і до звірят неласкава.

Усі, усі казали, що в пави чудовий хвіст. А був той хвіст справді неабиякий, великий і замашистий, чудово розмальований, лискучий, прегарний хвіст.

Пава була горда на свою красу і всіх інших звіриків мала нізачо.

Біг раз мимо неї куценський зайчик, що у нього шубка тепла і маленький хвостик.

„Ось тобі звір“ — промовила пава, „хвіст у нього мов мячик, ще й ніжки переломані. Диви, яка моя врода“ — заговорила і гордо повернула свою голівку. Зайчик засоромився і швиденько пострибав поміж кущів.

ПАДАЮТЬ СНІЖИНИ

Падають сніжини
На горби, долини,
На степи широкі,
Гори білобокі.
Падай, падай сніжку,
На мою доріжку,
На лісок-дубину,
На мою хатину.
Я, душа завзята,
Сяду на санчата
І гукну в замети:
„Гей, Морозе, де ти?“

Роман і Ромко Завадовичі

Зачула ту розмову жаба, вилізла зо ставку і дивиться.

„От тобі чудасія“, — засміялася пава знову — „ти зовсім хвоста не маєш, сором людям на очі показуватися“. То жаба і собі скочила в став.

Надбігла доріжкою товста рожева свинка, з маленьким, закрученим хвостиком, повернулася сюди-туди і зупинилася біля пави.

Горда птаха запижкала ряс і другий, надулася на весь ріст, розложила свого хвоста на всю його величину і мов королева пішла повільним кроком перед себе.

Але одного, пізнього, осіннього дня, коли в парку гуляв холодний вітер — горда пава почала губити свої чудові пера. Вони валялися там і тут, присипані порошком і знівечені осінніми дощами.

Раз якось пава проходила мимо дупла старого-старезного дуба і зацікавилася. У гнізді було тепло і затишно. На дні, м'якко вистеленому павиними перами, спала білка. Вона ціла накрилася від холоду своїм теплим, великим, пухнатим хвостом.

„От, у кого найдіпший хвіст“ — подумала горда пава і сумно пішла далі...

І в а н н а С а в и ц ь к а

У ЛІСІ НА ГА-ЛЯ-ВИН-ЦІ Я-ЛИ-НОЧ-КА ЗРОС-ЛА І ВЛІТ-КУ І ВЗИ-МІ ВО-НА
 ЗЕ-ЛЕ-НА ВСЕ БУ-ЛА І ВЛІТ-КУ І ВЗИ-МІ ВО-НА ЗЕ-ЛЕ-НА ВСЕ БУ-ЛА

Співала хуга пісню їй:
 — Ялиночко, засни!
 Мороз сніжком обсіпував
 І навівав їй сни.
 Сіренький зайчик стомлений
 Під нею спочивав,
 А часом вовк, лихий хижак,
 Повз неї пробігав.

І так росла ялиночка
 У лісі, в гущині —
 Поки дідусь сивесенький
 Раз не зрубав її.
 Тепер вона, прикрашена,
 Тут серед нас стоїть,
 Вогнями золотистими
 У сяві горить.

Ця пісня надається дуже добре для хороводу докруги ялинки. Радимо матерям і виховницям розпочати вивчення її.

При Різдвяних сценках та виступах, на дитячих сходинах та родинних гостинах можуть діти її дуже гарно вести.

ЧОМУ МЕДВІДЬ СПИТЬ ЦІЛУ ЗИМУ

Осіною порою, коли листя облітає з дерев і дують західні, холодні вітри, все, що живе в лісі, готується до зими.

Зайчики закопують останні качанці капусти, білочки громадять горішки і букву, обтикають мохом свої гнізда. Лиси вишукують собі затишні ями, вовки-сіромахи підходять нищечком до людських загород, шукаючи смачної баранини, чи хочби гусячого мяса. І олень, і дик, і серна, усі, усі звірі очікують зими, як чогось нового, небуденного.

А медвідь, що на ньому кожух якраз густий і теплий, зиму зимувати пригожий, лежить собі, тай лінує. Дивиться, як усі кругом працюють, вештаються, а він нічого.

Яблучка давно облетіли з де-

рев, меду нема, кукурудза обірвана, чим же ж йому зиму перебути? А на роздобутки не хочеться йти.

От медвідь простягнувся на весь ріст на мураві і бурмотить: — „Ах, якби мені сон, та такий твердий і солодкий, щоб я і до весни не пробудився“.

Зачув ті слова вітер. Як не подує, як не завіє, заспіває, приколише і медведеві зразу стало дуже сонно. Він спершу заплющив одне око, потім друге, а далі звалився цілий у яму.

З дерев сипалися вниз останні листочки і накривали медвежу шубу. Перші, білі платки снігу заблистіли мов мілький цукор і там — де лежав вуйко-медвідь, забіліла швидко медвежа гавра. Так бурмило проспав аж до весни. І в. Савицька

МОЇ САНКИ

Подивіться, хлопчики й дівчата!
 Чи ж не славні в мене ці санчата?
 Вийду з ранку на сніжок,
 Розмотаю батіжок,
 Сяду ззаду на санки,
 Приберу до рук віжки —
 Війо!

Гей, а хто санки тягнути буде?
 Тільки ба!.. Не смійтеся, добрі люди!
 Нащо здався той сніжок,
 І санки, і батіжок,
 І Мороз та й ще Зима,г
 Як коня нема?
 Я спіймаю Вітра-дармодуя,
 Та й його у шлиї запряжу я,
 Батіжком я замахну:
 — „Гей же, Вітре! Гей, ану!
 Хутко-бистро їдьмо ми
 Вгості до Зими!
 Війо!“

Роляник

ЩО ЦЕ?

Іде, іде віз,
 Хоч нема коліс, —
 Із горба без коней лине
 І без пари й без бензини.
 І не авто й не літак,
 А снігами мчиться так,
 Що, як піде викрутасом,
 То і цапки стане часом,
 А вельможних
 Подорожніх
 Поскидає в рів, у сніг —
 Не на лихо, а на сміх!
 — Мудреці, не відкладайте,
 Що за віз це, відгадайте!

(и ж н е с)
 (рз)

ДЕНЬ І НІЧ

День, русий, білявий хлопчина,
 Ніч, дівчинка в кучерях чорних
 День мячика вгопу підкине,
 Ніч мячика зловить провозно.
 А мячик той — сонце блискуче,
 А мячик той — сонце веселе,
 Летить понад гори і кручі,
 Летить понад ріки і села.
 І весело гратися дітям,
 І радісно серце в них беться —
 А сонечко-мячик над світом
 Летить і горить і сміється.

Р. Завадович

ЗАГАДКА

Що то, що за біла вата,
 Що від неї біла хата?
 Що то, що за біле піря,
 Що покрило все подвіря?
 Що то, що за білий пух,
 Що летить аж за кожух?
 Що за пух це, піря й вата?
 Відгадайте, дитинчата!

(л н с)

Роляник

ЧОМ, МАТУСЮ...

Чом, матусю, так навколо біло,
 Чом снігами поле забіліло,
 Чом квіток в городі вже нема?
 — Бо, настала, донечко, зима.

(рз)

Печиво

Печиво відіграє в нашому харчуванні важливу роль. Недаром народня приповідка каже: „Де хліб та вода, там нема голода“ У ділянці печива висувається на перше місце хліб. Час, коли дома випікали хліб для сім'ї, стається вже майже непам'ятний.

Підставним продуктом хліба є мука, пшенична чи житня. Хліб маємо білий або темний, залежно від того, як було перемелене збіжжя. Коли на муку зужито зерно майже в цілості, тоді дістаємо темний хліб. Таке печиво має більшу відживну вартість та впливає додатньо на травлення. У б'л'їй муці відкидають при меленні лушпину зерна. Біле печиво є легко стравне, але мало поживне.

В загальному можна поділити печиво — після способу приладження — на такі засадничі групи:

1. дріжджеве,
2. бішкоптове,
3. крихке,
4. французьке,
5. птисьове.

Усі ті тіста підчас печення виростають. Причиною цього є: а) відповідний додаток рідини, що випаровує підчас печення,

б) підчас мішення входить певна кількість воздуха до тіста,

в) шум із білків замикає в собі велику кількість воздуха, г) дріжджі або порошок до печива підганяють ріст.

Дріжджеве тісто

Головними складниками є тут мука (найбільш відповідна пшенична), дріжджі, рідина (вода, молоко або сирватка). Додатковими складниками є товщ, яйця, цукор, приправи.

У цьому роді печива тісто підганяють дріжджі. Що більше додаємо тут додаткових

складників (цукру, товщу, яєць), то більше мусимо додати дріжджів. Це тісто найбільше зближене до хліба.

Дріжджі — це живі клітини. Тому до мішення не можна вживати гарячої рідини, а до печі не можна виставляти тіста на холод. Дріжджеве тісто вимагає в часі приладжування мірно теплою місця.

Вставляємо його до рури, аж коли добре виросте. Руру вигріваємо перед тим якийсь час, щоби тісто увійшло в відповідну до печення температуру. Печемо його при 350 ст.

Тісто бішкоптове

Підставою тіста — це жовтка, втерті з цукром, білка, вбиті на тугий шум, трохи муки, тертої булки та бакалій. Певна кількість воздуха вбита підчас тертя жовтка та биття білків підносить тісто вгору підчас печення. Тому тісто по спеченні є дірчасте, дуже легко стравне та дуже поживне через велику кількість яєць.

При цьому тісті розчисляємо на один жовток — одну унцію цукру і 2/3 унції муки, найкращої якості, часом бараболяної. Пекти у мірній рурі ок. 300 ступнів.

Спечене бішкоптове тісто має яснозолоту краску, відстає від форми, поверхня є суха. Внутрі тісто повинно бути дуже пухке. Яйця мусять бути дуже свіжі і лише тоді маємо певність, що тісто нам вповні удасться. Що свіжіші яйця, то краще виростає тісто, бо сила білка більша й тісто не опадає по спеченні.

До цієї групи належать тіста макаронікові, де техніка виконання та сама. Тільки замість муки приходять різні роди горіхів чи мідгалів, часом додаток тертої булки, або чеколяда. Ця зміна підносить смак тіста, але робить його

тяжче стравним, а також до рожчим. Макаронікове тісто вважається люксусовим.

Тісто крихке

До цієї групи входять тіста півкрихкі, крихкі і півфранцузькі. Головні складники їх — це мука, товщ, цукор, жовтка, часом сметана. Муку з товщем сполучується у відношенні 1 : 1, це є найбільша кількість товщу у відношенні до муки. Тісто по спеченні розсипається і це є головна його прикмета.

Жовтка додаємо твердо зварені і перетерті через сито. Товщ січемо з мукою на стільниці. Скоро вимшавши все з додатками, лиш получити все разом, не вироблюючи довго. Посічені кусники товщу можуть залишитися між мукою. Це тісто майже не виростає, однак не є забите, бо розтоплені грудки товщу залишають щільності та не дають муці склеїтися підчас печення. Тісто це має високу калоричну вартість. Піч мусить бути сильно розігріта. Пекти коротко та на сильному вогні до 400 ст.

Сюди належить також тісто півкрихке, де лише змінене відношення поодиноких складників. Зменшується кількість товщу, яйця виступають у сирому стані, через те конечний малий додаток сметани й порошку до печива. Техніка приладження та ж сама, що при крихкому тісті.

Це тісто дуже вигідне через невибагливі складники та легку й просту техніку виконання. Маючи таку ж саму техніку роботи, сюди входить тісто півфранцузьке сметанове. — Кількість товщу у відношенні до муки ще менша, як при півкрихкому тісті. Квасна сметана або свіжий білий сир тут необхідні. Кількість яєць мала. Тісто треба заробити на 12 годин перед печенням і залишити в

Масна шкіра

Який клопіт справляє нам не раз особливість нашої шкіри! Шукаємо за кремом, чи якимсь ліком на це лихо і годі його знайти. Стараємось зарадити, припудровуючи обличчя та все одне воно скоро блищить.

Причина масної шкіри лежить глибше. У шкірі знаходяться мазові залози, що виділяють свою особливу секрецію. У декого це виділювання ненормально збільшене. У таких випадках шкіра стається масною, блищить, а в поширених порях видно угри, що є витвором шкірного мазу, мікробів та пороку. По довшому часі шкіра грубіє (головно на чолі, носі та висках) і стається подібною до помаранчі.

Таке збільшене виділювання шкірного мазу помічається у молодих дівчат та хлопців у часі полового дозрівання, та в часі клімактерії у жінок. Це вказує на те, що полові залози (та інші залози із внутрішнім виділюванням) мають вплив на виділювання шкірних залоз. Наприклад забурення шлунка, чи кишок, нездорова їжа, забурення нервової системи (надмірна умова праця, журба та клопоти) викликають, також виділювання шкірного мазу.

нормальній температурі у щільно накритій посудині.

Підчас вироблення не вимішувати сильно, лиш так, щоб получилися складники. Маса тіста не має бути суцільна, можуть залишитись у ній грудки товщу.

Характеристичне воно тим, що листкується по спеченні, подібно, як тісто французьке, хоча твердше від нього. Більша кількість газів, які постають підчас ферментації (додаток сметани, залишення на 12 год.) підносять частинки тіста підчас печення, тісто дещо виростає, постають порожні щілини поміж тістом, що й спричиняють листкування.

Це тісто все ж таки вигідніше, як французьке, бо вимагає меншого накладу праці й часу, як рівнож і практики.

Н. Костецька.

Масна шкіра легко склонна до інфекції і в молодих людей бачимо прищі, у старших плями та струпи. Вона діє також на поріст волосся і в людей із масною шкірою легко випадає волосся.

Лікування масної шкіри повинно бути основне, коли має дати добрі наслідки. Передусім власники масної шкіри повинні уникати фізичної та психічної перевтоми, лікувати свій шлунок чи інші хворі органи. Також важне зберігання загальної гігієни — добрий воздух та правильне споживання, здорова їжа. Слід уникати сильної кави чи чаю та алкоголю. Не їсти гострих та товстих страв, не брати в ліках йоду та бром.

При льокальному лікуванні добре ділає спеціальний масаж шкіри, 2—3 рази тижнево. Коли хочемо усунути угри, треба підтримати обличчя над парою (парівка) й витиснути їх спеціальним інструментом. Позатим щодня увечорі, обмивши лице добрим милом (коли шкіра мило переносить), натерти її колоїдальним розтвором сірки доброї марки. Коли б сірка подразнила шкіру (шкіра почервоніла або пече), переовати на кілька днів і натерти її сухим, іхтіоловим кремом доброї марки. Рано змивається все те теплою водою та пудрується лише сірковим пудром або звичайним, якщо ця недуга не надто розвинена. Ніколи не вживати масних кремів!

Др. Ол. Піснячевська.

Різдво вже недалеко...

Вже чуємо подих цього радісного, гамірного свята. Їже мріємо про нього й укладаємо пляни...

Та чи сповнили ми свій обов'язок супроти хворих на скитальщині? Вони чекають, владувани вісткою про акцію Комітету „Мати й Дитина“. Вони радіють, що про них не забули їхні брати за океаном.

І справді, вже відгукнулось багато громад. На іншому місці подаємо їх перелік. Та це все ще мало. Треба, щоб **кожен і кожна в ЗДА пожертвували харчовий пакунок**. Щойно тоді знатимемо, що ми — одна велика спільнота.

Харчеві пожертви приймає кожен збірний пункт Комітету „Мати й Дитина“. Ще раз вичислюємо бажані харчі: **товш** у бляшаних пушках, **цукор**, **шинка** в консерві, **чеколяда й сушені овочі**.

Памятаймо про Різдвяний пакунок для хворих!

Комітет „Мати й Дитина“:

Олена Лотоцька, голова.
Надія Ішук, секретарка.

ВИСТАВКА НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА В САН ФРАНСІСКО

В приміщенні Інтернаціонального Інституту влаштовано у червні ц. р. спільно з іншими національностями виставку народнього мистецтва. Були рідкісні експонати (сорочка з Кам'яця на Поділлі, столітні жилими з Київщини й Полтавщини). Особливою атракцією були картини мистця В. Кричевського, який живе в Каліфорнії. Секретарка відділу УКК, що займався виставкою, п. М. Мельник дістала подяку від Інтерн. Інституту.

UKRAINIAN COOK BOOK

Right off the press, beautifully bound, easy to use

78 UKRAINIAN TRADITIONAL RECIPES

FOR TODAY'S LIVING

EVERY PROUD HOUSEWIFE SHOULD OWN A COPY

Order NOW for yourself and GIFT copies for your friends

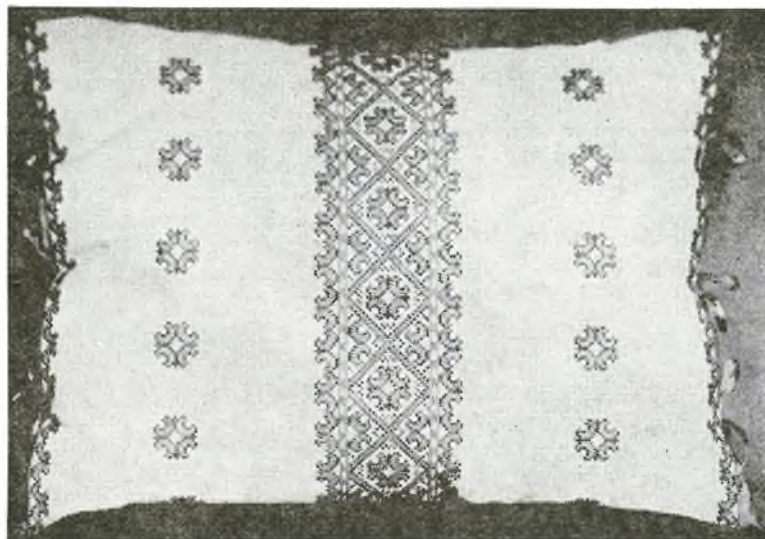
PRICE \$1.50 PER COPY

INTERNATIONAL INSTITUTE

645 NORTH 15th STREET, PHILADELPHIA 30, PA.

Українська вишивка

ПОДУШКА ВИШИВАНА ГУЦУЛЬСЬКИМ УЗОРОМ

Подаємо зразок подушки, що її можна вишити в недовгому часі. Гарний гуцульський взір із вставки, применений посередині широкою смугою. Серединки взору покладані по полі подушки. На краях подушка обведена зубчиками з головного мотиву.

Як матеріял послужила панама піскової краски, нитки Д.М.С. ч. 16.

Вже появилася в розпродажі 4-тий том

ДІТИ ЧУМАЦЬКОГО ШЛЯХУ

Докії Гуменної

виданий накладом та зусиллям авторки

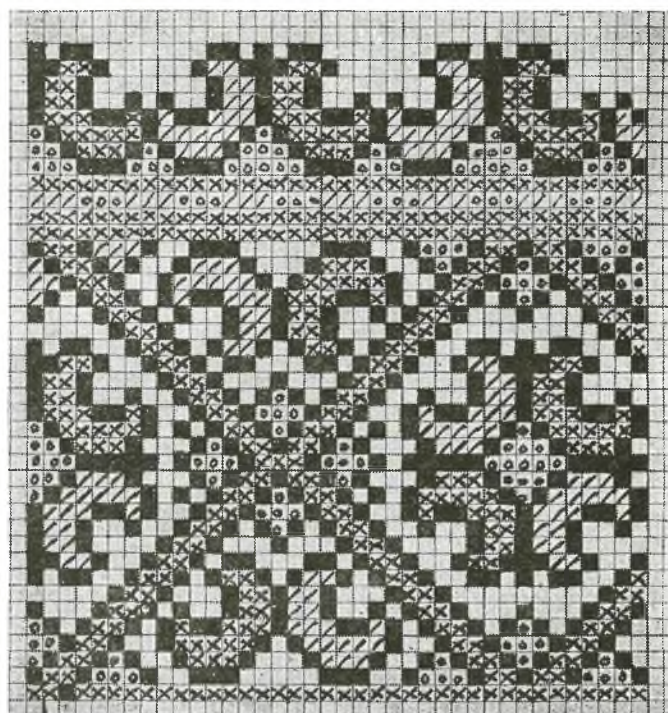
ЦІНА \$2.50

Замовляти в централі СУА

Гуцульський взір

Взір із „фасульками“ походить із долини Черемоша. Вишиваний хрестиками в чотирьох красках — чорній, червоній, жовтій і зеленій. Лучення поміж головним мотивом і зубчиками можна виконати косичкою або хрестиками.

Числа ниток: червона ч. 498, зелена ч. 906, жовта ч. 444.

Каляфіор під бешамелем (4 особи)

Потрібно:

- 1 каляфіор середньої величини
вода, цукор, сіль
- 1 ложка масла
- 1 ложка муки
- ¼ л. молока (може бути пів сметанка, пів молоко)
- сок із пів цитрини
- 1 жовток
сіль

Зварити каляфіор в несоленій воді. Коли закипить, першу воду відлити, залити потім каляфіор окропом, легко посолити й поцукрувати. Зварити до м'якості і відставити, нехай прохолоне.

Підсмажити легко муку з маслом на білу краску. Розвести зимним молоком, мішаючи постійно, щоб не зробились грудки. Коли вже є гладка маса, додати соку з цитрини, жовток і добре вимішати, не заварюючи. Уложити зварений каляфіор на огнетривалому полумиску, залити його бешамелем, вставити до печі на 350 ст. на 10-15 хвилин, щоб лиш легко запікся. Можна додати до бешамелю трошки перцю, тоді буде пікантніший.

Мариновані оселедці

Потрібно:

- 10 оселедців (з молочком)
- ½ л. оцту з водою (має бути досить квасне)
- 2 великі цибулі
- 4 лаврові листки
- кілька зерен перцю, солодкого і гіркого

Оселедці день наперед вимочити в воді. Почистити зі шкірки й остей. Молочко дрібно посікти. Заправу враз із приправами раз заварити, прохолодити. Додати молочко й вимішати. На половинки оселедців накладати кусники цибулі, звинути, укладати у порцелянову або шклянну посудину, залити заправою і поставити в холодне місце. За кілька днів можна вживати.

Хто любить помідори, може залити оселедці помідоровим повитом або "кечапом"

Вареники з солодкої капусти

Потрібно:

- 2 великі голов. капусти
вода, сіль
- 2 ложки товщу
- 1 цибуля
сіль, перець
- 1 фунт муки
- 1 яйце
сіль
- ¾ шклянки води
- 4 ложки масла

Почистити капусту, розкромити і зварити в посоленій воді. Витиснути з води, змолоти на машинці або посікти ножем. Цибулю посікти дрібно, присмажити на товщі, додати капусту й підсмажити. Доправити сіллю й перцем до смаку. Замісити тісто, розтачати, вирізувати кружки, накладати начинку і зліплювати беріжки. Укладати на стільницю, посипану мукою. Варити на посоленій, киплячій воді. Кидати стільки, щоб накрили поверхню. Вибрати на цидило, полити зимною водою, виложити на полумисок і полити маслом. Коли хто любить — присмажити до того цибульки.

Теляча руляда

Потрібно:

- 3 ф. телятини від шинки
- 3 зубці часнику, сіль
- 1 ф. вареної шинки
- 2 грінки білого хліба
- 1 ложка товщу
- 1 цибуля
- 2 білка — шум (піна)

До печення:

- 3 ложки товщу
- Розтовчи мясо на стільниці на один плат і помастити розтертим часником із сіллю.

Шинку змолоти. Хліб обкромити зі шкірки, намочити, добре видушити і змолоти. Цибулю дрібно посікти і зрумянити на легку золоту краску. Білка вбити на тугий шум. Вимішати все разом добре. Розвести це все тонкою верствою по телятині, звинути у валок, звязати у кількох місцях білою ниткою. Вложити на добре розігрітій товщі і пекти на 400 ст. впродовж 30 хвилин, а потім на 350 ст. одну годину.

Медівник

Потрібно:

- 1 горнятко меду
- 4 гвоздики
- кусок цинамону

- 3 ложки води
- 2 ложки товщу
- 5 жовтків
- 1 горнятко цукру
- 4 горнятка муки
- 5 білків
- 1 ложка соди
- ¼ фунта родзинки
мігдаль, оріхи, докитли

Мід із приправами прирумянити, додати 3 ложки води і вистудити. Втерти товщ, додаючи жовтка і цукор. Влити холодний мід, вибравши гвоздики і цинамон, додати муку, білка вбиті на шум і соду, розмішану у двох ложках води. Добре все виробити. Під кінець додати бакалії, покраяні на кусники.

Помастити довгу, вузьку бляху і влити медівник. Пекти у печі на 300 ст. (нагріти піч пів год. перед тим) впродовж 45-60 хвилин.

Торт оріховий

Потрібно на коржі:

- 10 жовтків
- ½ ф. цукру-мучки
- 6 унцій мігдалів
- 3 унції оріхів
- 1 ложка тертої булки
- 1 ложка муки
- 1 ложечка порошку до печення
- 10 білків

До начинки:

- 1 ф. ліскових оріхів
- 1 ф. цукру-мучки
- ¾ ложки сол. сметанки
- 1 ложка руму

Жовтка втерти добре з цукром-мучкою. Оріхи посікти ножем на стільниці на дрібні кусники. Білка вбити на тугий шум і вимішати з жовтками. Додати оріхи і легко вимішати. Виложити до двох добре вимашених тортівниць. Пекти у добре вогрітій печі на 300 ст. впродовж 45 хвилин. Як прохолоне, легко виложити з форми. Це значить — зняти боки тортівниць, підкромити ножем дно і виложити коржі на стільницю.

Для начинки зрумянити ліскові оріхи у печі. Обтерти з лупини, змолоти, залишити 3-4 ложки до обсипання і вимішати з цукром-мучкою. Цукор просіяти, щоб не було грудок. Додати руму, сметанку і добре вимішати. Переложити начинкою коржі і помастити верх і боки. Посипати залишкою оріхів.

Приєднуйте переплатниць для "Нашого Життя"!

World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO)

The people of Ukraine are at the present time under a heavy yoke of Russian communist tyranny. The incessant struggle against the occupant has cost the Ukrainian people many thousands of lives. The life of Ukrainian women has become very hard and unbearable because of strained work and undernourishment, dispersing or vanishing of members of families as well as on account of interference by the government in rearing and educating of the children. The Ukrainian womanhood behind the Iron Curtain is deprived of their right of defense.

A large number of Ukrainian women escaped from Soviet slavery to American, British and French zones in Germany and Austria. They have formed there a new organization, the Ukrainian Women's Association, in order to proceed with social work among our women in DP camps, as well as to inform the western world about actual situation of Ukrainian women in their native country. In particular they labored to inform the West about the danger of bolshevism which lies grievously upon the lot of Ukraine and is endangering the whole world.

One of its first objectives has been to achieve contacts with Ukrainian immigrants in United States, Canada and South America. In these countries of the Western Hemisphere where the Ukrainians have settled since 1890, or earlier, are Ukrainian women's organizations of long standing. They showed instantly their sincere willingness to assist the Ukrainian DP's in their dire need.

The Ukrainian National Women's League of America, Inc., took the initiative in calling in 1948 in Philadelphia, Pennsylvania, the World Congress of Ukrainian Women which had been a manifestation of Ukrainian organized women the world over for Ukrainian freedom and democracy, and for independence of Ukraine, on one side, and against the communist terroristic regime in Ukraine, on the other side.

This congress proved that there is a desire and necessity to form a world wide organization of Ukrainian women and to create a center for it, the more so as the Ukrainian women had been at that time starting on their farther migration to many new countries of the world. Thus the Congress resulted in forming the World Federation of Ukrainian Women Organizations.

These are the objectives of WFUWO:

- 1—To coordinate the work of all Ukrainian central women's organizations.

- 2—To represent the Ukrainian organized womanhood.

Central Ukrainian women's organizations which firmly stand for genuine democratic principles and Christian ethics, may become members of WFUWO.

The activities comprise all sectors of social life. The department of public relations is giving special heed to relations with international women's organizations and is operating in close cooperation with our political-social center. The cultural-educational department is sending out to its members educational material. It is likewise looking after the publicity for WFUWO, and has its section in the magazine "Our Life." The department of folk arts in cultivating appreciation for it.

The following central Ukrainian women's organizations are now members of WFUWO:

1. Ukrainian National Women's League of America, Inc.
2. Ukrainian Gold Cross in America.
3. Ukrainian Women's Association in Argentina.
4. Ukrainian Women's Association in Australia.
5. Ukrainian Women's Association in Belgium.
6. Ukrainian Women's Association in England.
7. Ukrainian Women's Organization of Canada.
8. Ukrainian Women's Association in Germany.
9. Ukrainian Women's Association in Venezuela.

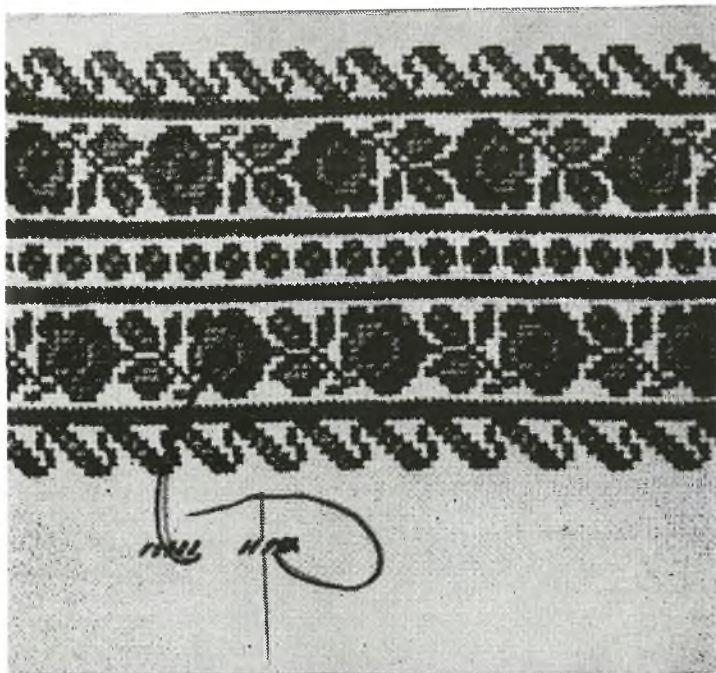
STANDING COMMITTEES:

The Mother and Child Committee

In the camps in Germany and Austria a large number of widows with their children was found, who had been given up by resettlement commissions as unfit for work. The the World Federation of Ukr. Women's Organizations formed a special committee to survey the situation. After collecting some funds in the United States, the Committee has arranged for transportation of approximately 50 widows with their children, established a transient centre for them in Phila. and placed them all in positions in Phila. or elsewhere.

The Ukrainian women's organizations, through their central World Federation, were the only ones among all nationalities that embarked on such a plan for widows and children.

After termination of this work the Committee still continues their activities by aiding the sick and aged women and their children who cannot emigrate to United States, Canada, or other countries.

AN OUTLINE OF UKRAINIAN EMBROIDERY FOR THE MODERN MISS AND MRS.

The Cross Stitch is the most popular stitch in Ukraine today. It has replaced all other stitches to such an extent that needlework lovers are seriously concerned and are trying to revive interest in other ways of embroidering. But the cross stitch is still going strong and can be found in all parts of Ukraine: in some parts it is still in the process of replacing a stitch, while in others it has already done so.

The Cross Stitch probably came to Ukraine through Germany and lends itself easily to plant forms. In fact, many people picture Ukrainian embroidery to consist of roses or other flowers worked in the cross stitch. Pictured here is one of these designs. It is from the arm-band section of a peasant woman's sleeve. The rows of flowers are repeated more times

than is shown here and are very attractive. The colors are red and black. If you are interested in the exact origin of the design, it is: the village of Dobrivlan, the district of Drohobitch, and the section of Ukraine called Galicia.

UKRAINIAN FASHION HINTS

If you have a basic black dress you can whip up a variety of accessories which will enlarge your wardrobe as well as draw admiring compliments. For example, a plain black woolen or silk dress turns into a sophisticated evening outfit if you wrap a multi-colored kraika around your waist. Add silver earrings and bracelet, and you are all set.

It's very simple these days to make your own buttons—you can buy the equipment in a Five- and Ten-cent Store, so why not embroider small circular designs on some linen and set them on

button bases for an added touch of interest to your basic dresses. The color is up to you—the brighter, the better. Make two extra buttons, attach them to earring bases which you can also buy for about ten cents and you have a stunning outfit of matched earrings and buttons.

If you have an old beret (the type with a head band) don't throw it away! Embroider a strip of matching material and sew it around the head band. For this, try using fancy threads—gold or silver, with a simple geometric design. You'll have a very chic hat in no time.

If you have any fashion hints which you would like to share with us don't hesitate to send them in, and we'll print them—presto!

Lona K.

BAKE A UKRAINIAN

Honey Cake

- 4 T. butter or oleo
- 4 eggs separated
- 1 lb. honey
- 2 c. unsifted flour
- 1 tsp. each of cinnamon, ground cloves, nutmeg
- 1 tsp. baking soda
- 1 T. water

Cream butter, adding egg yolks one at a time, beating well after each. Add honey and beat well. Sift flour and spices together and add. Mix soda with water and add. Fold in stiffly beaten egg whites. Put in well-greased 12 x 6 inch loaf pan, or two small bread pans. Bake at 300 degrees for 1 hour. Cover with dry cloth before removing from oven and leave covered until cool. Your cake may appear underdone at the end of 1 hour, but covering with cloth takes care of this. This is good served with whipped cream.

Educational Committee

The Ukrainian mother who emigrated to foreign country, has a great responsibility in maintaining successfully the family life in new surroundings and under new conditions.

She has many and varied tasks to perform. For the most part she is employed in a factory, and when at home she must take care of it as a homemaker, as wife, mother and educator of her children. All these tasks cannot be executed satisfactorily, hence the E.C. is trying to remedy her pro-

blems, through instruction, creating kinderagrtens, nurseries and children's libraries.

In 1950 WFUWO has joined the International Mother's League (MMM), with headquarters in Paris. The E.C. took over the tasks of the Ukrainian Branch of MMM, which is conducting inquiry into the difficult conditions of women in Ukraine. The next Congress of MMM will be held in 1953 with the slogan "The role of the mother as educator", for which the E.C. is preparing the material.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Нові завдання

Емігрантська доля розкинула наше жіноцтво по цілому світі. В кожній країні нашого поселення жіноцтво оформило себе в організації, не зважаючи на трудні умовини побуту. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) лучить ті всі організації та піддержує їх у їхніх намірах і праці.

Перші організаційні труднощі вже за нами. Тепер ми повинні використати ту моральну силу, яку представляємо. Одним із чоловічих завдань — це спільні виступи перед чужиною. Другим завданням буде мобілізація наших сил для певних важливих проблем унутрі нас.

В усіх поселеннях, та в різних режимах єднає нас виразна протиоольшевицька постава. Це наше становище ми виразно зазначили в резолюціях Світового Конгресу в 1948 р. та з нагоди інших виступів. Це становище підтвердили виступи наших членів у різних країнах.

Цю поставу ми й виразно підчеркуємо у співпраці з жіночими організаціями інших народів. Та щоб ми могли знайти повне їх довіря, не можемо виступати в них лише з політичними кличами, але й реальною співпрацею в різних ділянках. Усю нашу творчу ініціативу слід вносити в загальний світовий рух жіноцтва. Тоді ми їм станемо більше близькі й зрозумілі.

От хочби виразний примір: СФУЖО, як член Світового Руху Матерей (М. М. М.) має змогу винести усі наші виховні проблеми на черговий конгрес цієї установи. На попередньому конгресі зреферовано господарські труднощі української матері. Виховна Ком. СФУЖО працює над скріпленням засобів у збереженні нашої молоді та і сьогодні вже збирає мате-

ріяли до чергового конгресу М. М. М.

Але ще й інші проблеми є перед нами. Одною з ділянок праці жінок у кожній державі є суспільна опіка. Ми її пережили й перенесли недавно тому на своїх плечах. Опіка над скитальцями в Європі була акцією світового масштабу й коштувала велетенські грошові суми. Знаємо, як вона була зорганізована та який був із неї ефект. Тому стараймося обзайомитись із проблемами, що в нашій будучій державі матимуть величезне значення. Тепер маємо змогу познайомитись із системою праці і реформами різних країн. Тому слід би створити при СФУЖО комісію суспільної опіки, що гуртувала б жінок, які тими справами цікавляться.

Їх завданням було б — студіювати ті проблеми в кожній із країн нашого поселення, ділитися досвідом та заввагами, розгорнути плян праці в теперішніх умовах та приготувати матеріал на майбутнє. Мало того — ми повинні зацікавлювати цими проблемами нашу молодь та спрямовувати її на фахові студії по цьому питанню. Кваліфікованих сил у нас дуже небагато. Може ніколи не мали ми нагоди так широко простудіювати ті проблеми, як тепер, розсипані по цілому світі!

Працюючи теоретично, ми мали б змогу опрацювати також ті завдання, що стоять перед нами тепер — та старатися їх розв'язати. Маю на думці поміч залишенцям, та опіку над старшими, хворими й безрадними в країнах нового поселення. Словнимо великий обов'язок супроти нашої спільноти та приготуємось до дальших завдань.

Ірина Павликовська.

СОЮЗ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ РОЗГОРТАЄ ПРАЦЮ

Жіночі гуртки, що обіднались у червні ц. р. в Союз Українок Австралії, подали хроніку своєї діяльності до кінця вересня ц. р. Виходить, що найкраще поставлені Кружки в Новій Південній Валії та Вікторії. Південна Австралія щойно налаштує працю, Західня ще не подала звіту.

Поміж кружками Австралії треба визирити ті, що основані й розвивають свою працю в родинних таборах. Як знаємо, в Австралії поселенці спершу спинаються в таборах, де залишаються родини, себто жінки з дітьми. Чоловіки йдуть на працю і щойно підшукавши мешкання, жінки й діти покидають табір. У родинних таборах Кружкам легше зібратись, бо всі членки живуть недалеко себе. Та знову тіснота таборового життя, неприхильність оточення і брак засобів часто утруднюють розгорнення праці.

Кружки в Сідней, Мелборні й Аделаїді знову натрапляють на інші проблеми. Перед ними — брак домівки і великі простори, що ділять членок. Тому в акціях Укр. Громади, що заходиться біля купна власного дому, Союз Українок бере живу участь. Розпорошеність членок поборюють оснуванням дільницьевих кружків, яких тепер у Сідней вже є два.

Велику увагу присвячує Союз Українок Австралії праці над дітворою. Таборів Кружки ведуть здебільшого дитячі садки, міські Кружки влаштовують недільні школи. Як новину впровадив Кружок у Сідней дитячі сходи з програмою, що дозволяють дітям провести недільне пополудне в рідному гурті. Ці дитячі забави впровадила голова Кружка п. Іванна Мамчак, довголітня вчителька й виховниця.

СУА в Мелборні знову відзначається дитячими імпрезами, яких перевів кілька впродовж цього року. Перша — це була „великодня писанка“, себто свячене для найменших, переведене традиційно із свяченням пасочок та яечок. Діти привчаються розуміти звичаї та вживаються з малку в їх значення. Організаторкою була п. Фітьо, голова СУА в Мелборні.

Другим дитячим виступом була сценка „Сирітка“, введена п. Фокшан на святі Матері. Тут вміла режисерка

приложила всіх сил, щоб привчити діток рухатися по сцені та відтворювати свої ролі. Це могло б — при добрій її волі — довести до постійних дитячих вистав, яких так потребує й цінить дитячий глядач.

Завершенням дитячих імпрез Мелборну була дитяча костюмівка, що пройшла з великим успіхом.

Замітним являється теж намагання СҮА налагодити звязки з австралійськими жіночими організаціями. Референтці звязків п. Елі Процюк прийшов з допомогою Кружок в Арнкліф. Окрім жіночих організацій навязали звязки також із австралійською культурною асоціацією для т. зв. новоавстралійських мистецьких сил, та з організацією опіки над дітьми.

Слід підчеркнути, що Союз Українок Австралії єдиний із поміж членів СФУЖО, що відгукнувся на заклик Комітету „Мати й Дитина“. Вже намічена висилка харчевих і одягових пакунків на скитальщину, що наспіє саме в Різдвяний час.

ІЗ ПРАЦІ ВИХОВНОЇ КОМІСІЇ

Виховна Комісія при СФУЖО працює тепер над устійненням звязку у виховними чинниками в наших поселеннях. У тій цілі розписує анкету про стан виховних заходів — дитячих імпрез, доповнюючих шкіл українознавства, дитячих садків. — Анкета допоможе устійнити осяги кожної країни, а це дасть цінну підставу для праці в майбутньому.

Одним із намічених завдань Виховної Комісії є програма для дитячих недільних сходин. Такі сходи являються переходом від дитячої імпреди до постійного дитячого садка чи школи й їх починають переводити в різних країнах. За зладження програми взялась членка Виховної Комісії Марія Юркевич, авторка недавно виданого збірника для дошкілля „Весна“.

РІЗДВЯНИЙ БАЗАР У ПАРИЖІ

Дня 27 листопада починається базар Світового Союзу Матерей (М.М.М.) у Парижі. Як щороку так і тепер СФУЖО бере участь у цій Різдвяній імпреді, що гуртує найвищі круги Парижа. Для підготовки української стійки зорганізовано комітет під головуванням п. Інок. Зінаїди Витязь, містоголови СФУЖО. Свою співучасть зго-

лосили Обеднання Українських Жінок із Англії й Союз Українок Франції.

Збірка вишивок, проголошена в ЗДА й Канаді, дала добрий успіх. Надіслано 2 малі обриси, 1 настільник і з серветками, 24 малі серветки, 5 альбомів узорів та 20 листівок із народними типами. Список жертводавців подамо пізніше, бо пожертви ще напливають.

ЖІНОЦТВО БРАЗИЛІЇ ОРГАНІЗУЄТЬСЯ

Першою спробою зорганізувати українське жіноцтво в Бразилії була Жіноча Секція Хліборобського Освітнього Союзу. Вона гуртувала свідоміших українок у Куритибі, яких чоловіки належали до Союзу. Жіноча Секція розгорнула допоміжну роботу при імпредях Союзу та дбала про релігійне та національне освідомлення своїх членок.

Нещодавно переведено збори, на яких вибрано нову управу під головуванням п. Надії Фелик. На цих сходах присутні розробили план праці на найближчий час та прийняли постанову всіма силами співпрацювати при будові нового репрезентативного дому в Куритибі. Жіноча Секція провадить сторінку в часописі Хліборобсько-Освітнього Союзу „Хлібороб“.

При Товаристві Прихильників Української Культури, що постало в 1947 р. основано Жіночу Секцію, яку очолює п. Марія Посацька. Тут згуртувалось кільканадцять активних жінок, що перевели курс української мови для дітей та української історії й географії для старших. Тепер Жіноча Секція заходиться біля урухомлення кравецької майстерні, що широко приміювала б українські народні вишивки. Окрім того Секція співпрацює тісно з Секцією Молоді при влаштуванні прогульок чи вистав.

Оба жіночі гурти Бразилії є в тісному контакті з управою СФУЖО, яка спомагає їх вказівками й культ. освітнім матеріалом.

РІВНІСТЬ У ГРОМАДСЬКОМУ ЖИТТІ

Цікаву спробу перевів відділ Філадельфія Фелловшип Комішин, побороюючи відмежуваність громадських і товариських середовищ. Згадана організація, що опрацьовує подібні проблеми, покористувалась своєю радієвою програмою, щоб вивести в ній одноактівку „Звання — господиня“. Авторка одноактівки Елісса Ленди

зясовує конфлікт, що виринув у жіночому клубі, коли членка Една Портер запропонувала впровадити туди свою приятельку п. Кероди, яка була новоприбулою. Перебіг цієї боротьби проти пересудів та зарозумілості й кінцева перемога п. Портер — це зміст короткої пьєси.

Для нас цікава не тільки форма діяння на опінію та проблема, що нас теж заторкує. Але той факт, що після одноактівки відбувається зараз же дискусія, що видає моменти і проти, висловлені в ній. На дискусію запросив Філадельфія Фелловшип Комішин голову СҮА, п. Олену Лотоцьку, діячку, що репрезентує українок в американських кругах. Партнеркою п. Лотоцької була діячка Гелен Гейдрік, голова т-ва Філадельфія Сентри. Дискусія вичерпала належно тему, подаючи приклади із своїх середовищ.

ДИТЯЧІ БІБЛІОТЕКИ

Деякі жіночі організації налагоджують цю ділянку, основуючи при своїй бібліотеці також і дитячу. І так Союз Українок Аргентини заложив дитячу бібліотеку ім. Марії Цуканової і закликає українське громадянство Аргентини — піддержати її книжковими пожертвами.

„КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ“ ПРО СФУЖО

У журналі „Католицька Акція“, що виходить в Едмонтоні, Канада, помістила Єлисавета Казимира коротку інформацію про нашу Федерацію. Авторка зясувала ситуацію українських жіночих організацій після другої світової війни та потребу створення одного осередку, що координував би їх працю. Подаючи напрямні Федерації, згідно зі статутом, вона висловлює побажання, щоб Федерації вдалося охопити всі українські жіночі організації, що діють у світі.

КОНФЕРЕНЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЙ УКРАЇНОК КАНАДИ

У днях 20—21. жовтня ц. р. відбулась у Торонто конференція Організації Українок Канади. Зїзд намітив низку постанов для поширення діяльності. Після конференції представниці ЦУ ОУК пп. Стебницька і Бубнюк виїхали в обїздку по відділах. Голова ЦУ п. О. Стебницька переводить справи організаційні, а п. Ст. Бубнюк, як делегатка з недавно відбутого зїзду Національної Жіночої Ради Канади, познайомлює відділи ОУК із пляном праці НЖРК.

Річні Збори Головної Управи СУА, відбудуться в неділю 30 грудня, 1951, в домівці Централі. Початок нарад в годині 10 ранку. На порядку дня буде: Звіти членів Екзекутиви, Контрольної комісії, місто-голов та референток секцій, плян праці на 1952 рік. Приявність усіх членів Головної Управи СУА обов'язкова.

*

Згідно з рішенням Екзекутиви, Олена Лотоцька, голова СУА виїде з днем 15 січня, 1952, на відвідини Відділів СУА. Плян поїздки буде поданий в "Нашім Житті" за січень, 1952, та в обіжнику Централі.

*

Передплата на журнал Наше Життя, від 1 січня, 1952 р. буде 2.50 річно, в Америці, а 3.00 в Канаді та інших краях. Проси-

мо урядничок Відділів повідомити про це членок на своїх зборах, і відновлені та нові передплати збирати вже по 2.50, а не 2.00 як це було дотепер. В іншому місці цього числа є подана стаття п. Кекилії Гардецької, референтки преси в якій з'ясовано обширніше причини підвишки. Віримо що членки нашої організації підуть нам назустріч.

Святочні побажання Відділів і особисті приймає "Наше Життя" до 15 грудня. Ціна розміру оголошень подана на 2 сторінці обкладинки.

*

Вигравка золотого годинника відбудеться 30 грудня. Просимо усіх, що мають книжечки, відіслати їх враз із грошми найдалше до 15 грудня.

Екзекутива СУА.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА В ЛИСТОПАДІ, 1951

Річна вкладка і організаційний фонд:
Відділ 2 Честер, Па. 20.00 5.00
58 Детройт, Міш. 20.00

Фонд Централі СУА:

Відділ 2 Честер, Па. 73.00
" 58 Детройт, Міш. 17.00
К. Сарабун, Бриджпорт, Па. 1.00
К. Верхівська, Бриджпорт, Па. 1.00

Пресовий фонд „Нашого Життя“:

Відділ 2 Честер, Па. 10.00
9 Милвил, Па. 10.00
" 34 Коговс, Н. Й. 15.00
Марія Сігда, Детройт, Міш. 1.00

Фонд Дому СУА (Будівельний):

Анастасія Кочан, Джоліет, Ілл. 5.00

На вкладку до СФУЖО:

Відділ 2 Честер, Па. 10.95
58 Детройт, Міш. 2.55

Фонд „Мати й Дитина“:

М. Мельник, Сан Франціско, Кал. 5.00
К. Конюка, Лейк Вілля, Ілл. 5.00
Проф. В. Шугаєвський, Нью Йорк 3.00
Філ. Лукіянович, Філадельфія, Па. 2.00
Юлія Шустакевич, Детройт, Міш. 2.00
Анна Губчак, Шикаго, Ілл. 1.00

Твори Лесі Українки „Дух Полумя“ купили:

Відділ 2 Честер, Па. 1 прим.
" 58 Детройт, Міш. 4
Текля Єзуско, Ст. Луїс, Мо 1

Вкладки до „Центрального Відділу“ СУА прислали:

Анастасія Банах, Ньюберри, Міш.
Марія Петренко, Гартсдейл, Н. Й.

3 подякою

Стефанія Пушкар, фін. секр.
Марія Бабяк, касієрка.

КАМПАНІЯ ЗА НОВИМИ ПЕРЕДПЛАТАМИ

Грудень останній місяць у другій кампанії нових передплат. Є ще можливість назбирати досить передплат, щоб одержати 1-шу, 2-гу або 3-тю нагороду.

Хто дістане першу нагороду, за 50 передплат керамічну лампу, або другу нагороду за 25 нових передплат керамічну ікону, чи вишивану доріжку, або й третю нагороду за 15 нових передплат — 1 примірник „Дух Полумя“, переклад творів Лесі Українки?

Ті що змагають:

Т. Стельмах, Детройт 29
О. Кисілевська, Оттава 8
С. Стечишин, Вінніпег 7
У. Омецінська, Коговс, Н. Й. 6
Д-р Я. Скорецька, Шикаго 5
М. Процай, Міннеаполіс 5
Марія Прокопович, Детройт 5

М. Хімінець, Бетлегем 3
Марія Ясінська, Детройт 3
Анастасія Зепко, Акрон 3
Катря Ярош, Філадельфія 3
В. Яцків, Ютика 3
Ф. Сідло, Детройт 3
Інші по 2 і по одній.

Адміністрація „Н. Ж.“

ДО УВАГИ ПЕРЕДПЛАТНИЦЯМ „НАШОГО ЖИТТЯ“

З днем ПЕРШОГО СІЧНЯ, 1952 року, Головна Управа СУА примушена підвищити передплату свого журналу НАШЕ ЖИТТЯ на 2.50 річно в Америці, і на 3 дол. в Канаді та заграницею.

Це рішення викликане значним зростом коштів: друку, паперу, поштових оплат і кліш, який вже триває довгий час і тому українські як і американські видавництва підвищили давно ціну своїх видань. Ми не робили цього досі, щоб не наражати наших передплатниць на додаткові доплати. Але з новим роком ця підвишка являється для нас конечністю.

Журнал НАШЕ ЖИТТЯ не є розрахований на зиск, однак мусить бути самовистарчальним, а це може статися тільки при масовій піддержці членок СУА та широкого загалу українського жіноцтва.

Редакція докладає усіх зусиль, щоб журнал НАШЕ ЖИТТЯ зробити інтересним для усіх, розробляє нові ділянки, порушає актуальні теми, дбає про гарне оформлення та ілюстрації.

З новим роком хочемо зробити наш журнал ще кращим, та це вже залежить від Вас, шановні передплатниці й читачки. Матеріальна база грає дуже важну роль у кожному видавництві, вона є двигуном його розвитку. Тому прохаємо Вас зрозуміти це, і своєчасною присилкою передплати, та масовим поширенням журналу НАШЕ ЖИТТЯ серед Ваших знайомих забезпечити йому тривке майбутнє. Ми віримо що ця невисока підвишка не здержить Вас бути й на далі постійною передплатницею журналу НАШЕ ЖИТТЯ.

Присилайте вже річну передплату в новій висоті \$2.50 в Америці а \$3.00 у всіх інших країнах.

КЕКИЛІЯ ГАРДЕЦЬКА
Пресова референтка.

БРОНКС, Н. Й.

Дня 22. вересня влаштував 8 Відділ СУА осінній бал. Забава була добра, людей доволі багато.

Дня 7. жовтня відбулись збори Відділу. Голова Олена Вус відкрила збори, звітували секретарка Ева Хомів і касієрка Іванна Ксич. Слідував звіт пп. Дзими, Корпало і Стравс, які іздили на збори Окружної Ради до Нью Йорку, і чули реферат п. Олени Лотоцької, голови СУА.

Голова й секретарка Відділу зложили 1 примірник „Дух Полум'я“ у головній книгозбірні на 5-тій Евеню, за що дістали подяку.

Ухвалено вислати на пресовий фонд 10 дол. та річну вкладку до ЗУАДКомітету. Намічено влаштувати забаву на „галовін“ та Андріївські вечериці.

Зокрема 8 Відділ звертається з закликом до новоприбулих — вписатися в члени та спільно й щиро працювати на добро і славу України.

Ева Хомів, секретарка

МИЛВИЛ, Н. ДЖ.

Свято Н. Кобринської

9 Відділ СУА у Милвил відсвяткував величаво річницю з нагоди 100 ліття з дня народин Наталі Кобринської Святом-академією у двох частинах.

І. Маленька Лідочка зложила китицю квітів перед портретом Наталі Кобринської. Вступне слово — п. Марія Голуб, реферат — п. П. Ясінська, соло спів при власнім акомпаніаменті — п. Маруся Ясінська, деклямація — п. Т. Патен.

У другій частині Академії виставлено „Грішницю“ Л. Українки. Прекрасна гра виконавців відповідні декорації, тематика твору зробили велике враження на присутніх. Бездоганно виконали свої ролі п. Маруся Ясінська грішниця і пп. Трипупенки (дві сестри). По академії відбувся спільний обід.

При влаштуванні обіду багато труду поклали п. Чопик, п. Приступенко, п. Ковальська. Деякі

жінки принесли харчі на цей обід даром, за що складаємо подяку.

Пану Миколі Дунець висловлюємо подяку за гарно й безінтересовно намальований портрет Н. Кобринської.

Всім тим, що трудились при влаштуванні цього свята висловлюємо на цьому місці ще раз щире Спасибіг.

Чистого доходу було \$25 з чого \$10 пересилаємо на пресовий фонд „Нашого Життя“.

Марія Голуб, голова
А. Чопик, секретарка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Дня 7. жовтня відсвяткували злучені жіночі організації Дітройту 100-ліття народин Наталі Кобринської. Свято відкрила голова Філії СУА п. Марія Ясінська. Американський гімн виконав на фортепіані проф. Пюрко. Слідував реферат радної міста п. Марії Бек, яка змалювала піонірську постать Н. Кобринської з питомим їй красномовством. Вказала на те, що праця Н. Кобринської дала добрий вислід, бо сьогодні українська жінка бере участь у всіх ділянках життя, а навіть у боротьбі за визволення в рідному краю. Солістка Доня Демрей відспівала „Зацвіли айстри“, „Ой, пряду, пряду“ при супроводі фортепіану. Членка Молодечого Відділу СУА п. Оля Кахній виголосила реферат про Н. Кобринську в англійській мові. Соліст-баритон Петро Садовий із групи бандуристів відспівав „Ой, не пугай, пугаченку“ й „Удовицю я любив“. Фортепіановий супровід на тому святі спочивав у досвідчених руках проф. Б. Пюрка. Капеля бандуристів ім. Т. Шевченка під мистецьким проводом В. Божика відтворила низку народніх пісень. Публіка змусила її довготривалими оплесками до наддаків. Відспіванням українського національного гимну закінчено свято.

Свято залишило піднесене враження. Поміж гостями можна було завважити й американців.

Дохід свята (200 дол.) призначено на видання історії українських жіночих організацій Дітройту, що її написала Ю. М. Шустакевич.

Веселий Вечір

Заходами 26 Від. СУА в Дітройті відбувся 14. жовтня в Дітройті „Веселий Вечір“, що склався з трьох частин: „На перші гулі“, водевіль Васильченка, „Гість у шафі“, скеч, „Радіо на селі“, музичний скеч під мистецьким проводом М. Кавки. У вечорі брали участь кращі акторські сили Дітройту — пп. Г. Волянська, Марія Кавка, В. Барнич, Г. Бартків, О. Кушнір і М. Кавка. У третій частині грала на фортепіані п. Ірина Решетилевич.

Публіка нагороджувала акторів рясними оплесками за гру, яка викликала добрий настрій. Дохід із вечора призначено по половині — на купно книжок для шкільної бібліотеки в Гемтремк і для УПА, які вислано через УКК. До цих пожертв долучила свій гонорар за гру проф. І. Решетилевич.

Веселий Вечір закінчився невеличким прийняттям для акторів та кількох гостей, яке влаштували членки пп. Ю. Кульчицька і К. Бук. Голова 26. Відділу К. Хомякова щиро подякувала всім артистам за гарну гру. Присутні священики о. Шмондюк і о. Трешневський підчеркнули вагу добрих вистав і просили давати по можності й поважніші речі. Від групи акторів промовив М. Кавка, зазначаючи, що не все те можна дати, що хотілось би відограти. У тому самому дусі промовляли пп. Волянська й Кушнір. З гостей ще забрали голос пп. Королишин і Лужецька, що висказали признання 26 Відділові за часті успішні імпрези.

По такій успішній імпрезі членки радо горнутья до праці. Дня 9. грудня 26 Відділ уряджує бінго. Дохід із бінго призначений по половині на фонд будови дому СУА і на різні видатки Відділу.

Стефанія Заплітна, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Веселий Вечір

Дня 20. жовтня влаштував 48 Відділ СУА веселу програму, що згуртувала велику кількість публіки. Вечір відкрив п. Марків, що був режисером та провадив конференсієрку. Першою була комедія „Свій до свого“ Пилипенка, другою сценка „Синок“. Поміж обома виставами відспівав мішаний хор Найставну кілька пісень. Публіка нагородила артистів бурхливими оплесками. Вечір закрила голова ц8 Відділу п. Анна Бабяк, подякувавши артистам за гру, а присутнім за участь.

День Благодарення

Напередодні Дня Благодарення, а саме в неділю, дня 18. листопада, влаштував 48 Відділ СУА товариську зустріч своїх членок та їхніх родин. У гарній великій залі Українського Дому в Найставні гості відмовили молитву під проводом духовенства й засіли біля трьох рядів столів. Споживши смачно приправленого індики, голова 48 Відділу п. Анна Бабяк покликala присутніх до слова. Першим промовляв о. парох Головінський, який привітав присутніх та зясував ролю Союзу Українок у придбанні церкви в Найставні. По промові п. Джурила, голови церковного комітету, виступила п. Олена Лотоцька. Голова СУА промовляла по-українськи і по-англійськи, бажаючи звернутись до тут роджених та заохочуючи їх до співпраці. По-англійськи промовив також о. декан Василик. Промови закінчив п. Марків, невтомний культурно-освітній працівник Найставну. Наприкінці зустрічі п. Слободян б. голова 48 Відділу, подякувала всім за участь.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Свято Наталії Кобринської

Святкування Наталії Кобринської об'єднує жіночі гурти до спільного виступу. Так було в Аргентині й Канаді, так воно об'явилося тепер і в Нью Йорку. Тут злучились для цієї цілі Окружна Рада Союзу Українок Америки й Український Золотий Хрест. Дружня співпраця, радість із спільного успіху, благородне змагання — ось вислід, що лежав також у замірах та пориваннях великої Піонерки.

Дня 4. листопада ц. р. зійшла українська громада в залі Вашингтон гайскул, де відбуваються майже всі наші національні свята. Свято відкрила привітальною промовою голова Окружної Ради, п. Іванна Бенцаль. Вона вказала на значення Н. Кобринської для українського жіночого руху та підкреслила її піонерську ролю.

Слідувала програма. Спосіб її побудови був незвичайний: ціле свято складалось із одного довшого реферату про життя і творчість Н. Кобринської, в який були вплетені деклямації, солоспіви й інсценізація. Реферат творив немов би рямці до мистецького матеріалу. А мистецькі точки свята походили з „Першого Вінка“, отже створені сучасницями Н. Кобринської та випущені в світ під її дбайливим доглядом.

Авторкою цього монтажу є Віра Шпаківська, культ.-освітня референтка СФУЖО. Треба признати, що ця форма свята внесла багато нового у святкування. Вона наблизила нам постать та ідеї цієї доби.

На сцені, прикрашеній портретом. Н. Кобринської, кисти М. Морачевської, було призначене місце для рецитаторки свята. Нею була містоголова СУА п. Катерина Пелешок. Вона виголошувала реферат глибоким зрозумінням і керувала соловими чи деклямаційними вставка-

“ДУХ ПОЛУМЯ”

твори Лесі Українки
в англійським перекладі,

це прекрасний дарунок на Різдваїні Свята. Подаруйте цю прекрасну книжку своїм рідним, та приятелям. Ціна всього 5 дол. Вишлемо просто на адресу, яку подасьте при замовленні, враз із святочними побажаннями від Вас. Замовлення посилати на адресу:

Ukrainian National
Women's League
of America, Inc.
866 N. 7th St., Phila. 23, Pa.

ми. Завдяки її інтерпретації постать великої піонерки стала всім зрозуміла. А вплетені точки завершували це враження чуттєвим акордом.

Молоді декляматорки передали ряд віршів. Тетяна Кобилянська виголосила вірш К. Малицької, присвячений Н. Кобринській „Вона була вістункою“, Леся Нечипорук такий же вірш У. Кравченко „Памяти Каменярки“. Марта Сквіртнянська вірш Уляни Кравченко „Куди ти, сестро“, а Оксана Кобилянська вірш Олени Пчілки „На працю нашу“. Закінчила цей ряд Мирослава Федик віршом Дніпрові Чайки „Сестрицям Українкам“ Своє значення мало теж те, що всі виконавці (за винятком одної, що була в народньому вбранні), були в гарних вишиваних блузках та чорних довгих спідницях. Це зодностайнило їх виступ, але водночас піднесло їх молодечу свіжість.

Особливою появою вечора була співачка Марійка Боднар. Її милозвучне сопрано та стилева постать у народньому вбранні — якнайкраще успосіблювали її відтворити слова Лесі Українки. І справді — згуки „За нове життя“, „Гетьте думи“ та „Ой не зникли золоті терни“ поплили з її уст із чуттям. Показалось, що молода співачка, хоч роджена на американській землі, проте прекрасно вживається в сло-

ва й музику українських мистців. Супроводила їй невтомна організаторка музичних імпрес Ліги Молоді п. Ольга Дмитрів.

Мистецьку частину завершив своїм виступом хор „Боян“ під орудою проф. І. Недільського. „Соловейковий спів“ і „То була тиха ніч“ (слова Лесі Українки, музика І. Недільського), передали всю взнесість чуття та красу слова поетки. Супроводила на фортепіані проф. Євгенія Чапельська.

У реферат про Н. Кобринську була вплетена інсценізація твору Н. Кобринської „Дух часу“ Конференсієрку цього виступу перейняла д-р Галина Лашенко, організаційна референтка Українського Золотого Хреста. З питомих їй мистецьких чуттям передала вона слова авторки, що описують долю п-ї Шумінської, старенької, галицької імості. А ось і зявляється перед глядачами похила жіноча постать, що плете панчоку та в думках своїх переходить усе життя. Вміру того, як розгортаються її думки, зявляються її діти на сцені. Спершу старша дочка, як в відіграла вміло п. Стефа Грицко, почесна голова СУА. Пізніш молодша Оля (Ганна Свиначенко), дальше внучка (Марта Сквіртнянська), син (Євген Кулиняк). З усіма пані Шумінська зводить боротьбу за давній, устійнений триб життя й від усіх чує оте страшне, незрозуміле їй „дух часу“, яким вони бороняться проти давніх форм.

Пані Шумінську відіграла по майстерному п. Емілія Корнат, голова 4 Відділу СУА. Видно було в неї глибоке зрозуміння ролі, добру сценічну рутину та певний виступ. Це довголітня учасниця аматорських добрих вистав — впродовж літ прислужилась справі нашого театру серед українсько-американського суспільства. І тепер зуміла відтворити переконливо таку незвичайну жіночу постать.

Свято закрила промовою п. Анна Гладун, голова Українського Золотого Хреста в ЗДА. Вона вказала на значення діла Кобринської та піддержала віру в продовження й завершення його.

Наприкінці слід згадати невтомну керівницю цього свята, що перебувала весь час за кулісами. Молода, новоприбула

чл. СУА п. І. Повзанюк вложила в організування його всю свою енергію й запал. Хоч ще зовсім нова в цій країні (прибула пів року тому) з дитиною-немовлятком на руках, вона не боялася труду і спільно з ініціаторками свята перевела його гідно і велично.

Доволі вчасно (свято тривало не цілі дві години) розійшлися учасниці домів, продумуючи над заповітом великої Піонірки.

Л. Б.

ВІСТКИ З КОМІТЕТУ „МАТИ Й ДИТИНА“

Акція допомоги залишенцям розростається. Все більше осередків стає до праці. Найчисленніше зголосились Відділи СУА, уповаживши свою голову, або іншу членку до ведення цієї акції. Одні вже вислали пачки на адресу ЗУАДКомітету в Німеччині, другі ще підготовляють це.

- ✓ Філадельфія — М. Чайківська, 42 Відділ СУА;
- ✓ Нью Йорк — К. Пелешок, 1-й Відділ СУА;
- ✓ Дітройт — Т. Стельмах, 26 Відділ СУА;
- ✓ Ютіка, Н. Й. — В. Величко, реф. сусп. опіки, 57 Від. СУА;
- ✓ Амстердам, Н. Й. — Оксана Добрянська, 19 Відділ СУА;
- ✓ Коговз, Н. Й. — У Омецінська, 34 Відділ СУА;
- ✓ Ньюарк, Н. Дж. — О. Гордипська, 28 Відділ СУА;
- ✓ Бетлегем, Па. — Іванна Михайлів, 50 Відділ СУА;
- ✓ Сан Франціско — Софія Гречаник, 62 Відділ СУА;
- ✓ Милвил, Н. Дж. — Марія Голуб, 9 Відділ СУА;
- ✓ Менчестер, Н. Г. — Марія Буцяк, 45 Відділ СУА.

Перелік посилок подамо по закінченні Різвяної акції.

Відгукнулись на акцію комітету „Мати й Дитина“ також інші гурти й установи. На першому місці слід відмітити щедру пожертву гр.-кат. парохії св. Йосафата в Бетлегем, Па., що вислала велику скриню одягу. Також відділи „Самопомочі“ виявляють готовість допомоги. Відділ „Самопомочі“ в Честер, Па., зібрав певну кількість одягу, а відділ у Гренд Репідс, Миш., виявив охоту це в себе зорганізувати. Одначе найбільш енергійно оперив це в себе комітет при

ПЕРШИЙ ВІДДІЛ СУА

(Докінчення зі стор. 5)

нови його напрямку й змісту. В десяти роковини свого існування 1 Відділ СУА видав свій альманах, в якому подав точну історію товариства, перегляд господарки, а також звіти інших жіночих товариств. Коли зважити, що в ЗДА української жіночої преси тоді ще не було, то цей альманах являється цінним джерелом до початків жіночого руху в ЗДА.

1 Відділ СУА очолює тепер невтомна Катерина Пелешок, містоголова СУА. Під її енергійним проводом знову розквітла праця в товаристві, що на якийсь час підупала була. Зараз після війни товариство розгорнуло широку допомогову акцію. Відділ взяв в опіку один табір британської зсни й вислав туди пачок вартости більше 500 дол.

Ювілей 1 Відділу СУА пригадав нам його осяги й етапи. Починається новий відтинки праці, в якому Відділ дальше д'ятиме успішно, як передова ст'яка в сімі Союзу Українок Америки.

„Просвіті“ в Лорейн, Огайо. На зборах громадянства постав комітет під головуванням п. Романа Левицького, який перевів на місці грошову збірку з 150 дол., та сподіється поставити ок. 200 харчевих 10-фунтових пакунків для хворих. Акція збирання вже почалась та дає добрий успіх. Частину пачок уже відіслано. За зібрані гроші комітет думає — по оплаті порта — закупити певну кількість конечних ліків.

Написало також багато осіб, що живуть далеко від наших осередків та хотіли б причинитись до цієї акції. Вони вислають грошові чи харчові пожертви до збірного пункту при централі СУА у Філадельфії. Список їх подамо в черговому числі.

УКРАЇНСЬКІ ЖУРНАЛІСТКИ ПРИ ПРАЦІ

У жовтні ц. р. Журналістична Секція при Ліг.-Мистецькому Клубі в Нью Йорку відбула свої другі річні збори. До нової управи увійшли — п. Марія Донцова, містоголова, п. Люба Дражевська, секретарка.

НОВІ ВИДАННЯ

Як відомо, в багатьох університетах уведено в славистичних студіях т. зв. курс словянської літератури в перекладах. Цей курс призначений насамперед для тих, що не знають мов, або мають тільки шкільне знайомство поодиноких словянських мов. Заки даний студент опанує настільки мову, щоб самостійно читати авторів, упливає багато часу. А втім, він не може одночасно вивчати три, чи чотири словянські мови, бо ж це не вказане з педагогічного боку. Щоб однак обзаяомитися з ідеями, духом і стилем поодиноких літератур, звичайно береться їхніх основних представників у перекладах і слухач має хоч приблизне уявлення про характер і духову варвiсть даного письменника, чи даної літератури.

Найкраще щодо англійських перекладів розроблена російська література. Багато перекладів є з польської, чеської та південнословянських літератур. Нічого дивного, що в багатьох університетах обмежуються до російської, чи російської й польської літератури в перекладі, поминаючи на боці всі інші, включно з українською. Доходить до таких курйозів, що нпр. у відомому „Підручнику словянознавства“ (Handbook of Slavic Studies) подається окремі розділи про всі словянські літератури, навіть про лужницьку, а промовчується українську. Є власне велике завдання для українських організацій, установ чи поодиноких громадян — уприступити в перекладах широкому світові, а то й нам самим, чи молодому українському поколінню в Америці твори українських авторів.

І ось, ми з повною свідомістю мусимо ствердити, що коли б не було перекладів „Слова о Полку Ігореві“ (включно з останнім люксовим виданням Романенчука), коли б не було перекладів Шевченка, Франка й Лесі Українки, ми б і половини того матеріалу не могли взяти, що взяли. Читання оригіналів, перекладання й інтерпретація займають забагато часу, щоб їм присвятити весь курс. Треба дещо прочитати й у перекладі.

КОБИЛЯНСЬКА ПО-ІТАЛІЙСЬКИ

В антології італійських перекладів з української літератури під редакцією проф. Луїджі Салвіні під наголовком: *Narratori Ucraini Moderni L'Altopiano dei Pastori. A cura di L. Salvini. Roma 1949*, появилися два пе-

реклади з творчості Ольги Кобилянської, а саме: „БИТВА“ (стор. 89-106) та „Василька“ (стор. 107-22). Наприкінці перекладач подав основні дані з біо- й бібліографії Ольги Кобилянської. Крім Кобилянської в згаданій антології маємо переклади деяких творів: Мих. Коцюбинського, Василя Стефаника й Марка Черемшини.

ЗАСЛУЖЕНА ПЕРЕКЛАДАЧКА УКРАЇНСЬКИХ ПІСЕНЬ

Пані Флоренс Р. Лайвсей (F. L. Livesay), відома авторка перекладів українського фольклору на англійську мову (*Songs of Ukraina*), що живе тепер у Торонто (Канада), викінчує збірку перекладів українських народніх дум на англійську мову. Збірка має появитися друком у Канаді. **Яр Рудницький.**

Володимир Татомир: Правда визволить нас. Популярна Бібліотека „Америци“ ч. 2. Філадельфія, Святий Рік 1950.

О. І. Нагаєвський: Католицька Церква в минулому і сучасному Україні. Накладом Автора. — Філадельфія, Святий Рік 1950.

ІЗ ХРОНІКИ НАШОГО ЖИТТЯ

Наприкінці жовтня осягнула нас вістка, що наша довголітня співробітниця та б. членка Екзекутиви СУА п. Юлія М. Шустакевич у Дітройт занедужала на очі. Ще перед захворінням зладила для нас невеличкий допис, який із радістю поміщуємо. Співчуваємо глибоко нашій визначній членці та бажаємо їй скорого й успішного видужання.

Майже в тому ж часі перейшла наша співробітниця й письменниця д-р Софія Парфанович поважну операцію у Дітройті. Письменниця приходить поволі до здоровля та носить вже з новими творчими плянами. Нарис „Таня“, що йде у цьому числі, постав уже в часі видужання. Бажаємо їй скоро прийти до сил та здоровля.

ЗАГРОЖЕНА МИСТЕЦЬКА СПАДЩИНА СОФІЇ ЛЕВИЦЬКОЇ

Малярка Софія Левицька, що проживала перед війною в Парижі, залишила багату мистецьку спадщину із картин і дереворитів. Через війну та несприятливі обставини все це попало в чужі руки. Дочка Софії Левицької, єдина правна її наслідниця, не може — через брак засобів почати старань за відзискання їх.

ОКРУЖНА РАДА ВІДДІЛІВ СОЮЗУ УКРАЇНОК

— у Філадельфії —

ВЛАШТОВУЄ ДНЯ 2. ГРУДНЯ 1951

У 100 РОКОВИНИ НАРОДИН НАТАЛІЇ КОБРИНСЬКОЇ

СВЯТОЧНИЙ ВЕЧІР

У програмі: Реферат — Деклямація — Вокальні і музичні виступи чільних артисток та інсценізація твору Н. Кобринської „Дух часу“.

ЗАЛЯ СВ. ВОЛОДИМИРА, 1938 ДЖЕРМЕНТАВН БВ.
Білету вступу 1 дол. і такса — Початок о год. 7 ввеч.

ЗАХОДАМИ ОКРУЖНОЇ РАДИ СУА У ФІЛАДЕЛФІЇ
відбудеться

ДНЯ 16 ГРУДНЯ О ГОД. 4 ПОПОЛ.

у домівці ЦЕНТРАЛІ

ВЕЧІР СПОМИНІВ ПРО ІВАНА ФРАНКА

Про свою зустріч із поетом розкаже п. С. РАКОЧА
членка 48 Відділу СУА

Вступ вільний

MA 7-1320

LO 3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

**MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH**

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort

No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР УКРАЇНСЬКИХ ДАРУНКІВ НА СВЯТА, ВЕСІЛЛЯ Й ІНШІ НАГОДИ

вишивані рушники, хустинки, подушки,
сервети і блюзки
керамічні свічники, трійці, лампи, фля-
кони, тарілки і дрібна кераміка
українські ляльки для дітей і дорослих
мистецькі видання, ікони й образи укра-
їнських малярів
святочні картки у великому виборі

Памятайте, що чужинця втішите найбільше українським дарунком! Це найкраще зацікавить його нашим народом!

БАЗАР

**822 NORTH FRANKLIN STREET
Philadelphia 23, Pa.**

Phone ST 4-2056

М. ГОЛОВАТИЙ

ОДИНОКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СКЛЕП,

де можна оглянути товар найкращих фірм
меблі до спальні • ідальні й кухні • машини до прання
газові й електричні печі • Г. Е. холодильні (рефри-
джерейтор) і інші речі до окраси Вашого дому
ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОВГІ СПЛАТИ

М. HOLOWATY

329 West Girard Avenue

Philadelphia 23, Pa.

**ВЖЕ ВИЙШЛИ З ДРУКУ
І Є В РОЗПРОДАЖІ**
такі книжки жінок-письменниць

Докія Гуменна:
„Діти чумацького
шляху” \$2.50
Оксана Драгоманова:
„По той бік світу” . 0.80
Софія Парфанович:
„У Києві в 1940 р.” 0.70
Марія Цуканова:
„Шовкова рукавич-
ка” 0.25

Замовляти в Централі СУА

ДИТЯЧИЙ САДОК

Комітету „Мати й Дитина”
1835 North 7th Street
Philadelphia, Pa.
ПРИЙМАЄ ПІД ОПІКУ ДІТЕЙ
ПРАЦЮЮЧИХ БАТЬКІВ
Фахова опіка :: Добірний харч

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHYUKY

2231 Fairmount Ave.
Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів
і нотаріяльні справи
посилки грошей
Грошові перекази
Міняє платничі чеки

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОДНОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!